

'Ασ' Όλα

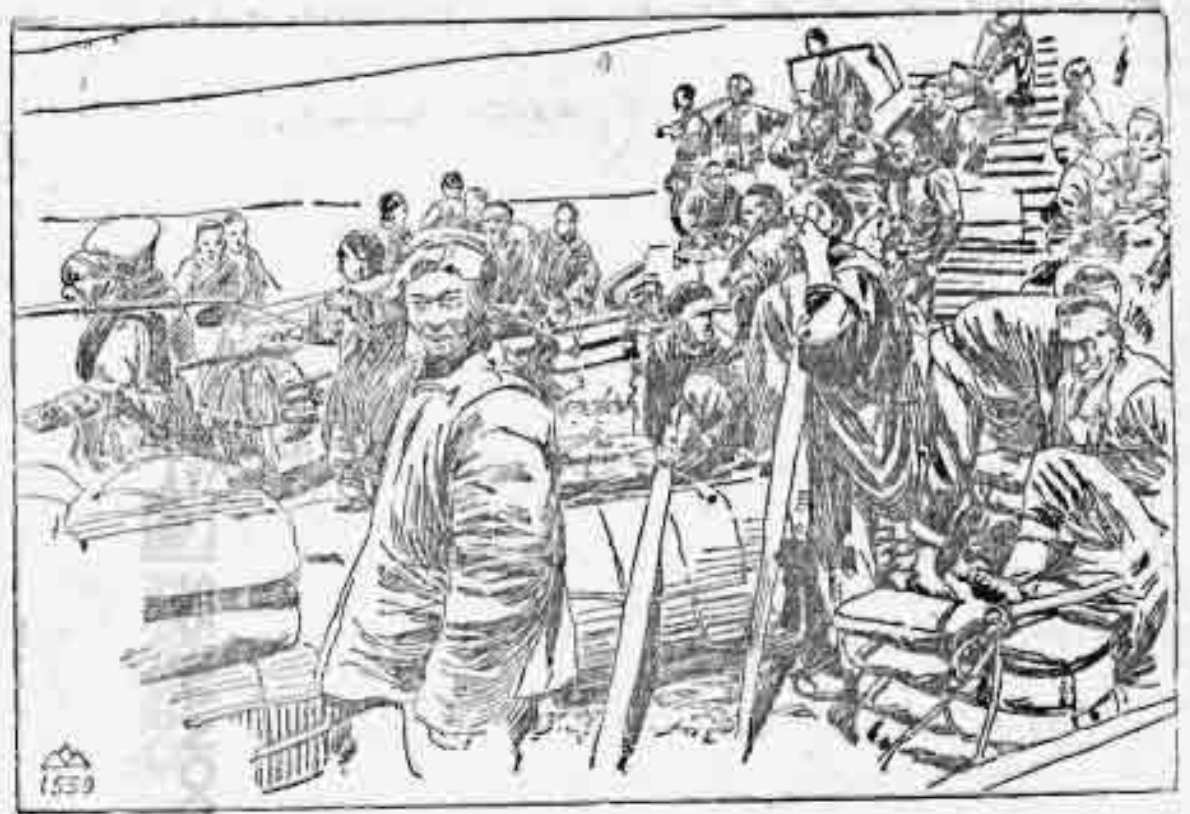
Τὸ σήματόν μας ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

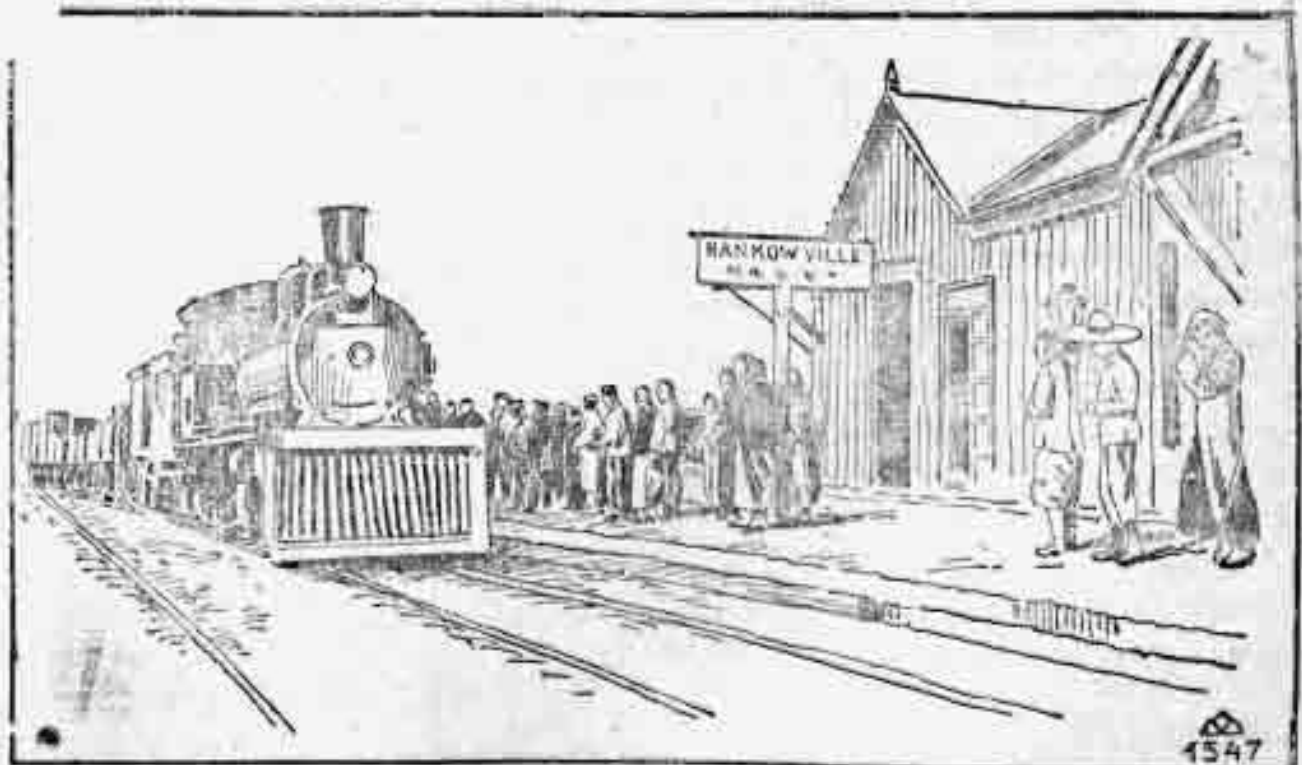
ΑΠΟ ΤΗΝ

ΚΙΝΕΖΙΚΗΝ

ΚΙΝΗΣΙΝ

Ἀπὸ τὴν Κινεζικὴν ἐπανάστασιν.

Κινέζοι ἐπαναστάται σταματοῦν ἀμαξοστοιχίαν μεταφέρουσαν τροφίμα.

政治官報

西曆一千九百一十一年六月十七號 星期六
本局設立北京東長安牌樓王府井大街
宣統三年五月二十一日第壹仟叁百叁號
電話內城總局第二百零一號

Ὁ τίτλος Κινεζικῆς ἐφημερίδος,
ἣτις ἐώρτασε πρό τινοσ
τὴν χιλιετηρίδα της.

Small vertical text on the left margin, likely publication details or subscription information.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣΥΝΗ

Ἡ θρησκεία μας εἶναι ἡ θρησκεία τῆς καρδίας· τὸ κράτος τῆς ἐπὶ τῶν καρδιῶν, καὶ μόνον αὐτῶν, ἐπεκτείνει, δι' αὐτῶν δὲ καὶ πρὸς αὐτὰς ἀποβλέπει. Βεβαίως θέλει σωματικὴν ὑγίαν, συνυπονοεῖ πνευματικὴν εὐεξίαν, ἀλλ' ὅλα ταῦτα παρεμπιπτόντως. Μόνον πρὸς τὴν καρδίαν τὴν ἀνθρωπίνην στρέφεται καὶ εἰς τὴν καλλιέργειαν αὐτῆς καταβάλλει τὰς προσπάθειάς τῆς.

Δι' αὐτὸ ὁ Χριστιανισμὸς δύναται νὰ ὀνομασθῇ θρησκεία τῆς καρδίας, ἕνα καὶ μόνον ἐπιδιώκουσα σκοπὸν: τὸν ἔξαγνισμὸν.

Καὶ ὄντως δὲν ὑπάρχει θρησκεία, ἥτις νὰ ἔχη ὑψηλότερα ἰδανικὰ καὶ περισσοτέρας ἀπαιτήσεις. Εἶναι ἡ καθ' αὐτὸ ἀλτρούιστικὴ θρησκεία, ἡ ὁποία ἐπιβάλλει δαμασμὸν εἰς τὸ ἐγὼ χάριν τῶν ἄλλων, ἐξύψωσιν τῆς ψυχῆς, ἔστω καὶ εἰς θυσίαν τῶν σωματικῶν ὀρέξεων, ὅσον δῆποτε ὀρηκτικὰ καὶ ἐκίμονοι καὶ ἄν εἶναι αὐταί.

Θέλει, καθὼς ἔλεγεν ὁ Μηνιάτης, τὸν ἀνθρωπὸν εἰς τὴν σάρκα πνευματικόν· δι' αὐτὸ ἐπιβάλλει εἰς τὸν ἀνθρωπὸν ἀγῶνα φοβερόν, διαρκῆ, ἀπὸ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ ἐξέλθῃ νικητὴς· ἄλλως δὲν εἶναι ἀληθῆς ὁπαδὸς τοῦ ἐγκρατοῦς Ναζωραίου.

Ρίψατε ἐν βλέμμα εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς θρησκείας μας. Ζητεῖ δύο τινὰ πολὺ μεγάλα: ἀπόδοσιν καλοῦ ἀντὶ τοῦ καλοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ κακοῦ, δρᾶσιν εὐεργετικὴν ὑπὲρ τῶν ἄλλων οἰοιδήποτε καὶ ἄν εἶναι οὔτοι.

Βλέπετε, ὅτι τὰ παραγγέλματα ταῦτα εἶναι φοβερά. Εἰς τὴν πλήρη δ' ἐκτέλεισιν αὐτῶν εὐθὺς ὑποῖ ἀπαιτητικὴν καὶ ἀγρίαν κεφαλὴν τὸ ἐγὼ, αἱ ἀξιώσεις τοῦ ὁποίου προσβάλλονται. Ὁ ἀνθρώπινος νευρικός καὶ ψυχικός ὀργανισμὸς εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐπιρροασμένος ὑπὸ τοῦ ἐγὼ. Εἰς ἐκάστην προσβολήν, ἡ ὁποία μᾶς γίνεται, ἀμέσως μία ἐσωτερικὴ ὀρμὴ γεννᾶται, ὀγκοῦται καὶ ζητεῖ νὰ ἐπιβληθῇ. Μᾶς ὑβρίζουν, ἀμέσως ἡ ὀρμὴ αὕτη μᾶς ἐπιβάλλει νὰ ἀνθυβρίσωμεν εἰς μεγαλειότερον βαθμὸν μάλιστα, νὰ ἐπιτεθῶμεν, νὰ ἐκδικηθῶμεν. Ἡ χριστιανοσύνη ὅμως, ἡ ὁποία ἐπιβάλλει τὸν ἔξαγνισμὸν καὶ δὲν ἀνέχεται μοχθηρὰς τάσεις, ἀναστελλεῖ τὴν ὀρμὴν ταύτην καὶ θυσιάζει τὴν ἐκδίκησιν. Ἐν τῇ θρησκείᾳ ταύτῃ δὲν ὑπάρχει ἡ λέξις αὕτη· εἶναι τελείως ἀγνωστος, ἔκτος ἂν σημαίνῃ φίλημα διὰ τὸ ράπισμα, θωπείαν διὰ τὴν ὕβριν, ἔπαινον διὰ τὴν κατηγορίαν, εὐλογίαν διὰ τὰς κατάρας.

Ἐψοῦται μία χεὶρ φονικὴ ἐναντίον σου; ὦ Χριστιανέ, λάβε τὴν καὶ ἀσπάσου τὴν. Σὲ ἀγγαρεύει τις νὰ βαδίσης μετ' αὐτοῦ μίαν λείγην; ὑπαγε δύο. Σὲ ματίζει εἰς τὴν μίαν σιαγόνα; στρέφον πρὸς αὐτὸν καὶ τὴν ἄλλην.

Βεβαίως τοιαῦτα καθήκοντα προϋποθέτουν καρδίαν ἄκακον, καρδίαν τελείως εὐγενῆ καὶ παρθένον πάσης κακίας, τοιαύτην δὲ καρδίαν θέλει ἡ θρησκεία τοῦ Ναζωραίου.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Ἡ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ἡ παρούσα ἐβδομάς ἀνέτειλε μὲ ζωηροὺς φόβους περὶ τῆς δράσεως τοῦ Ἰταλικοῦ στόλου εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Αἰγαίου. Ἐπανειλημμένα τηλεγραφήματα ἀνήγγειλον, ὅτι ὁ Ἰταλικὸς στόλος, καταλιπὼν τὰ παράλια τῆς Τριπολιτιδος, διηυθύνθη καὶ περιπολεῖ τὰς νήσους τοῦ Ἀρχιπελάγους, ἕτερα δὲ πάλιν προεξοφλοῦσι τὴν δρᾶσιν του καὶ ἀναφέρουσι τὰς προθέσεις του, πρὸς ἀποκλεισμὸν τῶν Δαρδανελλίων. Ἡ δρᾶσις αὕτη τοῦ Ἰταλικοῦ στόλου εἶναι σκόπιμος. Κατόπιν τῶν νικῶν τῶν τουρκικῶν δπλων ἐν Τριπολιτιδί καὶ τῆς ἀναπτέρωσης τοῦ ὀθωμανικοῦ αἰσθήματος, ἡ Ἰταλία, τὴν ὁποίαν πολὺ βαρύνουσι αἱ ὑπέρογκοι ὄντως δαπάναι τῆς ἐκστρατείας τῆς, ἐπιζητεῖ νὰ ἐξαναγκάσῃ τὴν Τουρκίαν, ὅπως ἀποδεχθῇ τὴν ἐπισήμως κηρυχθεῖσαν προσάρτησιν τῆς Τριπολιτιδος εἰς ἑαυτήν.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι πᾶσα κατοχὴ ὀθωμανικοῦ ἐδάφους ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ καὶ Ἀσιατικῇ Τουρκίᾳ ἀποτελεῖ παράβασιν τῆς περιελάλητου «ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος», τὴν ὁποίαν μάλιστα καὶ ἡ πρὸς τὰ Βαλκανικὰ Κράτη διακοίνωσις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ πολέμου τῆς ἀνέφερεν, οὔτε δύναται ποτε νὰ καταστῇ διαρκής, ἀλλ' ἐν τούτοις, οἱ πολιτικοὶ δὲν ἀποκρύπτουσι τοὺς φόβους τῶν ἐκ τῶν συνεπειῶν τῆς τοιαύτης δράσεως, καταβάλλοντα δὲ πολλὰς προσπάθειαι, ὅπως ἀποσοδηθῇ ἐνδεχομένη ἐπέκτασις τοῦ πολέμου, ἥτις θὰ ἠδύνατο ν' ἀνάψῃ τὴν θρυαλλίδα τῆς εὐρωπαϊκῆς διχονοίας, ἡ ὁποία πάντοτε υποδόσκει.

Κατόπιν τοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον προεκλήθη ἐκ τῶν περὶ ἀσουλίας συζητήσεων ἐν τῇ Βουλῇ καὶ τῆς δοθείσης παμπήφει σχεδὸν ψήφου ἐμπιστοσύνης τῷ ὑπουργῷ τῶν Στρατιωτικῶν Μαχμοῦτ Σεφκέτ πασᾶ, ἐπῆλθε σημαντικὴ κατάπτωσις, οἱ δὲ βουλευταὶ ἀρόθυμοι προσέρχονται εἰς τὰς συνεδριάσεις. Σχετικῶς πρὸς τὴν συζήτησιν τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος, συμπληρωματικῶς ὀφείλομεν ν' ἀναφέρωμεν τὴν βαθεῖαν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν προῦξέννησεν ὁ λόγος τοῦ κ. Μπουσίου, ὅστις ὅλως ἀπεριφράστως ἀπέδειξε τὸ καθήκον πάσης Κυβερνήσεως ἀπέναντι τῶν Ἐθνοτήτων.

Τὸ δεῦτερον βουλευτικὸν τμήμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνετίθη τὸ περὶ παραπομπῆς εἰς δίκην τοῦ Χακκὴ πασᾶ ζήτημα, ἐξακολουθεῖ συνεχεῖς, κατ' αὐτὰς δὲ θὰ ἐξετάσῃ τὴν σχετικὴν πρὸς τὴν Τριπολιτιδα ἀλληλογραφίαν τῶν ὑπουργείων Ναυτικῶν, Στρατιωτικῶν καὶ Ἐξωτερικῶν.

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος εὐρίσκειται κατ' αὐτὰς ἐν Βιέννῃ ἔσχεν ἐπανειλημμένας συνεντεύξεις μετὰ τοῦ Καίσαροβασιλέως καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν. Οἱ πολιτικοὶ ἀποδίδουσι μεγάλην σημασίαν εἰς τὰς συνεντεύξεις αὐτάς. Σχετικῶς δὲ μὲ τὸ Κρητικὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἀνεκινήθη κατ' αὐτὰς, μετὰ τὴν στάσιν τῆς κρητικῆς ἔθνοσυνελεύσεως, κυκλοφοροῦσι μετ' ἐπιτάσεως φῆμαι περὶ ἀπ' εὐθείας συνεννοήσεως Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας. Ἐπὲρ τῆς λύσεως ταύτης ἐκλιναν καὶ πλείστοι τοῦ Νεοτουρκικοῦ Κομιτάτου, τοῦθ' ὅπερ μετὰ χαρᾶς χαιρετίζομεν.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

ΙΧΝΕΥΤΑΙ

*Ανάμεσα εις τὰ τηλεγραφήματα, τὰ ὁποῖα μᾶς φθάνουσι καθ' ἑκάστην, ἄλλα μὲν ἀποπέμποντα αἷμα ἀνθρώπινον, ἄλλα δὲ ἀπόβρωτα τῆς μεθυστικῆς τῆς πυρίτιδος ὁσμῆς, ἀνάμεσα εις τόσας ἀνησυχητικὰς πληροφορίες, αἱ ὁποῖαι ρίπτονται διὰ τὰ δεσμεύονται τὴν καρδίαν καὶ νὰ ζαλίωσι τὸν λογισμόν, ἕρπηνθαι δειλὰ-δειλὰ μία λευκὴ εἰδησις, ἡ ὁποῖα κατώρθωσε νὰ διασχίσῃ τὸ πυκνὸν ἕρκος τῶν πολεμικῶν ὀργισμῶν καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν ἐκείθερον ἀέρα.

Εἰς τὴν χώραν τοῦ πολυχειμήνου Νείλου εὐφρόνη τελευταίως ἐντὸς ἀρχαίου τάφου ἔν πολύτιμον χειρόγραφον ἀγνώστου μέχρι σήμερον σατυρικοῦ δράματος τοῦ Σοφοκλέους: «Οἱ Ἰχνευταί».

Ἡ εἰδησις αὕτη, ἡ ὁποῖα ἀμέσως ἐτηλεγραφήθη πανταχοῦ, ἐνέπλησε χαρᾶς τοῖς φιλολόγοις τῆς γῆς, διότι διὰ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης πλουτίζεται ἡ ἑμμετρὸς ἀρχαία κωμῳδία καὶ δι' ἄλλου ἔργου, τὸ ὁποῖον, ἀφειλόμενον εἰς τὸν μέγαν δραματικόν, πάντως θὰ εἶναι ἀντάξιόν του.

Ὡς γνωστόν, ἐκάστην διδασκαμένην ἐν τῷ ἀρχαίῳ θεάτρῳ τραγωδίαν συνώδευε καὶ μία κωμῳδία, ἔργον πάντοτε τοῦ αὐτοῦ τραγωδοῦ. Ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ, ἡ τροφωμένη μὲ τὴν χαρὰν καὶ τὸν γέλωτα, δὲν ἠνεῖχτο ν' ἀπομακρύνῃται τοῦ θεάτρου συντετριμμένη ἐκ τῶν τραγικῶν περιπετειῶν τοῦ δράματος, καὶ δι' αὐτὸ ἐθέλεισεν ὡς ἀναπόσπαστον αὐτοῦ μέρος καὶ τὴν κωμῳδίαν, ἡ ὁποῖα θὰ ἐπανέφραξεν αὐτὴν εἰς τὴν φυσικὴν αὐτῆς κατάστασιν.

Ἐκ τῶν κωμῳδιῶν, τὰς ὁποῖας ἔκαμον οἱ μεγάλοι τραγικοὶ τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου, μόνον ὁ «Κύκλωψ» τοῦ Εὐριπίδου εὐρίσκειται σῶος, τῶν λοιπῶν ἢ πτωχὰ ἀποσπασίματα, ἢ μόνον τοὺς τίτλους γνωρίζομεν.

Δὲν θὰ ἐξετάσωμεν ἐδῶ βέβαια περὶ τῆς φιλολογικῆς τοῦ ἔργου ἀξίας, οὔτε ἀρχαιολογικῶς περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ πατύρου· τὸ ἔργον δὲν ἐδημοσιεῖσθαι εἰσέτι, μέχρις οὗ δὲ δημοσιεῖσθῆ, θὰ ἐπασχολήσῃ πολὺ τοὺς φιλόλογους, τοὺς ἀρχαιολόγους καὶ τοὺς σοφοὺς τῆς Εὐρώπης.

Οἱ τάφοι ὁσονδήποτε καὶ ἂν εἶναι πιστοί, καὶ οἱ νεκροὶ ὁσονδήποτε καὶ ἂν προστατεύωσι καλῶς τὰ πολύτιμα χειρόγραφα, τὰ ὁποῖα ἐνεπιστεῦσθησαν εἰς αὐτοὺς κλιόντες φίλοι ἢ οὐδαίῳ, ὁ χρόνος εἶναι πάντοτε ἰσχυρὸς καὶ δεκαπέντε ἑκατονταετηρίδες εἶναι πάντοτε ὑπὲρ τι ἀρκεταὶ νὰ φθίσωσι τὰς πατύρους καὶ ν' ἀπαλείψωσι τὰς γραμμὰς. Ἐν πάσῃ ὁμοῦ περιπτώσει ὁ Σοφοκλῆς θ' ἀναζητῆ καὶ ὡς κωμικός, ἀγνώστου δὲ ὁποῖους κῆσιμους θὰ μᾶς ἀνοίξῃ ἡ νέα αὕτη ἀποκάλυψις.

Δὲν βιασθῆθον πολλά ἔτη ἀφ' ὅτου μία παρομοία ἀποκάλυψις ἀπέδιδεν εἰς τὸ φῶς ἕν μέγα ἔργον τοῦ Σταγναίτου φιλοσόφου: «τὴν Ἀθηναίων Πολιτείαν», ἡ ὁποῖα ἐπέφευγεν ἐπαναστάσιν ὅλην ἐπὶ τῆς ἱστορίας τῶν ἀρχαίων πολιτευμάτων καὶ ἔθεσε νέας βάσεις ἐπὶ τῶν σχετικῶν μελετῶν.

Οἱ ἀρχαῖοι τάφοι μᾶς ἐγνώρισαν τοῦ Μεγάνδου, τοῦ ἐξοχοτέρου τῆς νεωτέρας ἀτικῆς κωμῳδίας ἀντιπροσώπου, θλασμοῖα ἀποσπασίματα, συνεπλήρωσαν τὸ δραματολόγιον τοῦ Εὐριπίδου, ἀπεκάλυψαν τοὺς Μιμιάμβους τοῦ Ἡρόνδα καὶ ἐστήριξαν τὴν κλωνισθεῖσαν δόξαν τοῦ Βασχυλίδου μὲ τοὺς ἀνευρεθέντας παϊᾶνας, διθυράμβους καὶ τὰ «καλλιγραφημένα» παρθενία του, μᾶς ἀπεκάλυψαν τόσα ὡσαῦτα μυστήρια, μᾶς ἐμήσαν εἰς τὸν ἀερετὴ βίον τῆς ἀρχαιότητος καὶ μᾶς ἔδωσαν τὸ ζωογονοῦν βάπτισμα τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον τονόει τὴν ψυχὴν καὶ ἀναπτερόνει τὸ πνεῦμα.

Οἱ ἀρχαῖοι τάφοι μὲ τοὺς κωμωμένους ἐντὸς τῶν γυμνασίων! Πᾶσον εἶναι εὐγενέστεροι ἀπὸ τὴν ζωσαν ἀνθρωπότητα! Πᾶσον εἶναι καλοὶ! Ἡ ζωσα ἀνθρώπινη ἀγριότης κατέστρεψε πολλὰς πολιτικὰ πνευματικὰ ἔργα, ἐθρημάτισε καλλιμορφὰ μᾶρμαρα, μετέβαλεν εἰς τέφραν καὶ εἰς αἱματώδη πολλῶν τὰς εὐγενεστέρους ἐκδηλώσεις τῆς φαντασίας καὶ μόνον οἱ σκοτεινοὶ τάφοι μὲ τὴν ἰσραϊαὶν τῶν καὶ τῶν ἐβραῶν τῶν, μόνον αὐτοὶ καὶ τὰ βιβήματα στρώματα τοῦ ἐδάφους ἐφίλιζον ζηλοτύπως καὶ τυφρῶς ἀπὸ καθὲ βέβηλον χεῖρα ὅτι ἡ τύχη, τὸ ἔθος, ἢ οἱ νόμοι τῆς φύσεως τοῖς ἐνεπιστεῦσθησαν, μέχρις οὗ ἡ σκαπάνη τοῦ ἀρχαιολόγου τὰ ἀνεύρη διὰ τὰ ἀποδόσῃ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἥτις τρέφεται ἀκόμη μὲ τὰς ἀνταυγίας τοῦ ἐνδοξοῦ παρελθόντος καὶ παιδαίνεται μὲ τὰς συγγινήσεις του.

Ὁ ἀνθρώπινος ἐθνικὸς ἢ προσωπικὸς ἀτομικισμὸς ὡς μαίνεται γῆρας, τὸ πείσμα ὡς χύνη τοὺς τοταμοὺς τῶν αἱμάτων καὶ τὸ τηλεβόλον ὡς προστατεῖ διὰ τῶν ὄλων του ἀδίκους ἀρχαγὰς· ὁ σοφὸς, ἀπαιθὴς πρὸ ὄλων αὐτῶν, θὰ ἐγκύπτη πάντοτε εἰς τὴν ἡσθεῖαν μελέτην τῶν δημοιοργημάτων τοῦ πνεύματος μᾶς ὀργώσης ἐποχῆς καὶ θ' ἀδιαφορῇ διὰ τὰς ματίας τῶν συγχρόνων.

Ὅταν δέ, ἐγείρωσιν τὴν κεφαλὴν διὰ ν' ἀναπνεύσῃ, ἴδῃ ὅτι τὸ τηλεβόλον, ἢ σκαίθη καὶ ἢ γραφίς τοῦ διπλωμάτου μετέβαλον κατὰ τὰ ὄρια τῶν κρατῶν χωρὶς νὰ δυνηθῶσι νὰ χαρίσωσιν εἰς τοὺς πολίτας τῶν τὴν ὀνειροπολουμένην ζωὴν, θὰ μιδιασθῇ θλιβερώς καὶ θὰ ἐπαναπέσῃ εἰς τὰς ἠρέμους μελέτας του.

Θ. Κ. Μ.

Ἡ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΑΟΝ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΤΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΩΝ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ

*Ὁ ἐν Ἀντιγόῃ κ. Σάββα Καύουρη Παρὰ παρὸ φίλου, διαμένοντος ἐν Κίνα, τὴν ἀποκήρυξεν πρὸ στρατηγῶν Κοινῶν τῆς πόλεως Χανκόβ. Τὴν προκήρυξεν αὐτῶν, ἐγγενῶς παραχωρηθῆσαν ἡμῖν, δημοικεῖσθαι καταστῆσαι ἐν μεταφράσει.

*Ἐπὶ τῇ δημοικεῖσθαι τῆς ἀπὸ ἀποκρίτου τῆν ἐκκλησίαν μᾶς διὰ τὴν πρόνοιαν, τὴν ὁποῖαν οἱ ἐπαναστάται εὗραν ὑπὲρ τῶν εὐαγῶν καθιδηγημάτων τῶν ἔξωθεν καὶ τῶν ἐκκλησιῶν αὐτῶν, ὁμοῦ ὡστε καὶ ἐν μίση ἐπαναστάσει οὐδὲν ἔχοντα οὐδὲν νὰ φθῶσιν.

*Ἐγχομαι νὰ καταλύσω τὴν Κυβερνησιν τῶν Μαντῶν καὶ νὰ ἐπισχρῶσω τὸ δικαίωμα τοῦ λαοῦ.

*Κατὰ πρῶτον λόγον οἱ πάντες ὀφείλουσιν εὐπειθῆς νὰ φέρωνται πρὸς τοὺς διοργανοὺς τῆς ἐπιναστάσεως καὶ ἀσάτους νὰ τηροῦσι τὴν στρατιωτικὴν πειθαρχίαν.

*Αἱ ἀμοιβαὶ τῶν εὐπειθῶντων, εἰς τὰς δικαιογίας ἡμῶν ἔσονται πολλαί, αἱ ποιναὶ δὲ τῶν ἐγκλημάτων τῶντων ἀσθερητόταται.

*Οἱ κριπτοντες καὶ προστατεύοντες τοὺς κληρονομικοὺς παλλήλους θ' ἀποκεφαλίζονται.

*Οἱ προσβαλλόντες τοὺς ξένους θ' ἀποκεφαλίζονται.

*Οἱ δολοὶ πρὸς τοὺς ἐμπόρους φερόμενοι θ' ἀποκεφαλίζονται.

*Οἱ προξενούντες ζημίαις πρὸς τὸ ἔμποριον θ' ἀποκεφαλίζονται.

*Οἱ ἀνεκώπτοντες τὴν κίνησιν τοῦ ἔμπορίου θ' ἀποκεφαλίζονται.

*Οἱ προξενούντες ζημίαις εἰς τοὺς ξένους θ' ἀποκεφαλίζονται.

*Οἱ διενεργούντες σφαγὰς ἰδιωτῶν, πυρκαϊὰς καὶ βιασμοὺς γυναικῶν θ' ἀποκεφαλίζονται.

*Οἱ προκαλοῦντες τὸ κλέισμον τῆς ἀγορᾶς θ' ἀποκεφαλίζονται.

*Οἱ πολεμοῦντες ἐναντίον τῶν ἐθελοντῶν θ' ἀποκεφαλίζονται.

*Πολλῶν δὲ θ' ἀξιοθῶσι τιμῶν.

*Ὅσοι προκητεύουσι τροφὰς πρὸς τὸν στρατὸν τῆς ἐπαναστάσεως.

*Ὅσοι προκητεύουσι πολεμοφόδια.

*Ὅσοι παρέχουσι τὴν προστασίαν τῶν εἰς τὰ κοινωφελῆ ἰδρύματα τῶν ξένων.

*Ὅσοι θὰ προφυλάττουν τὰς ἐκκλησίας τῶν ξένων.

*Ὅσοι ἐπιστεῦσιν εἰς τὸν λαὸν ὑπαταγῆν.

*Ὅσοι ἐνθαρρύνουσι τὸν λαὸν νὰ ἐνασθῇ μεθ' ἡμῶν.

*Ὅσοι πληροφοροῦσιν ἡμᾶς περὶ τῶν κινήσεων τοῦ ἐχθροῦ.

*Ὅσοι ἐργάζονται ὑπὲρ τῆς εὐμερίας τῆς χώρας.

*Ὁμολογ τῆς συλλήψεως τοῦ βίου 1,600.

Στρατηγὸς Χουπέχ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ

ΤΩΝΗ ΧΡΙΣΤΙΔΗ - ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ποιήματα — είναι μιὰ εβδομάδα και πλείοτερο... περνώντας από το Ταχυδρομείο, είναι αντικρὺ στο Γαλατᾶ Σερᾶ, όπου λαμβάνει και δίδω ὅλη μου τὴν ἀλληλογραφία, εντυπια κτλ., διότι το θεωρῶ ὄχι μόνον κεντρικό, ἀλλὰ και πολὺ ἀνώτερο ἀπὸ ὅλα τα ξένα ταχυδρομικά γραφεῖα, ποὺ ὑπάρχουν στὴν Πρωτεύουσά μας, ὄχι μόνον γιὰ τὴν τάξη τῶν διδομένων και λαμβανομένων, ἀλλὰ και γιὰ τὴν εὐγένειαν και τὴν πολυγλωσσίαν τῶν ἐργαζομένων ὑπαλλήλων σ'αὐτό, — με συγχωρεῖτε γι' αὐτὴν τὴν παρέμβαση — περνώντας, λέγω, ἀπὸ τὸ Ταχυδρομείο αὐτό, ἔλαβα ἕνα βιβλιαράκι φαικλωμένο και γραμματοσημασμένο, και χωρὶς νὰ προσέξω καθόλου στο ἐγχώριο γραμματόσημο, ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό του βιβλίου ἐνόμισα με μεγάλη μου εὐχαρίστηση, ὅτι μούῤῥχονταν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἀλλὰ και με ἴση εὐχαρίστηση εἶδα ὅτι εἶταν τα Τραγοῦδια πρωτόβγαλτου παιδιοῦ τῆς Μούσας, τοῦ Τῶνη Χριστίδη — τέκνου τῆς ποιητομαρνας Ἰωνίας μας — ποὺ εἶχα γνωρίσει προπερὺσι, στὲς πρώτες πτησὲς του ἀκόμα, στὴν Σμύρνην και μοῦ εἶχε κάνει κάποιαν ἐκτακτὴν ἐντύπωση ἢ βαθεῖά του μαύρη-κατάμαυση ματιᾶ, τὸ μελαγχολικό του μειδίωμα, ἢ ρεμβώδικη και πολὺ συχνά ἀφηρημένη στάση του... Εἶχα εἰπεῖ τότε μέσα μου: — «Αὐτὸ τὸ παιδί θα γείνη κάτι τι μιὰ μέρα». Και θαρρεῖς τὸ προφήτευσα.

Τὸ ὁμορφο ἐξωτερικό του βιβλίου, τὸ ὄσον ἀπλό, ἀλλὸ τόσο κι' ἐγωϊστικό ὄνομά του, «Τραγοῦδια», τὸ ὄνομα τοῦ νεαροῦ ποιητοῦ του, μοῦ κίνησαν τὴν ὄρεξη νὰ τὸ διαβάσω, κι' ἐνῶ ἀρχισα νὰ ξεκινῶ γιὰ τὸν Γαλατᾶ, ἀρχισα και νὰ διαβάζω.

— Ὁμορφο και με βαθύ νόημα, το πρώτο του ποίημα, οἱ «Χτιστες», εἶναι σὺν πρόλογος ὅλου τοῦ βιβλίου, γεμάτος γιγαντεῖα ποιητικὰ ὄνειρα, γεμάτος συμβολισμό κι' ἀλληγορία, γεμάτος ποιητικό ἐγωϊσμό. Εὐγε! Ἔτσι πρέπει γίναι ὁ ποιητής, μικρός ἢ μεγάλος. Ἐγωϊστής!

«Χτιστες εἰμαι κι' ἐγὼ και μένω
Αἰώνια με τὸν πόθο παλατιοῦ!»

Ὁ νεαρός ποιητής μας, αἰσθανόμενος τὲς δυνάμεις τῶν ποιητικῶν, δὲν ἔρχεται σὺν πρώτο του ποίημα, σὺν πρόλογό του, θέλω νὰ εἰπῶ, νὰ ζητήσῃ ὡς ἐλεημοσύνη τὴν «ἐπιεικειαν» τοῦ ἀναγνώστου του, ἀλλὰ τοῦ δίνει μιὰ γερὴ κατάμωτρα:

«Εἴμαστε χτιστες, ὅλοι μας χιζομε...
Χτιστες εἰμαι κι' ἐγὼ...»

Και σὺ φαίνεται ὅτι ἀνοίγει μόνος του τὴν θύρα τοῦ ποιητικοῦ περιβάλου, ὄχι δειλαδειλά, σὺν κλέφτης ἢ σὺν ζητιάνου, ἀλλὰ σὺν νοικοκυρῆς, σὺν ἀφέντης και μπαίνει μέσα ἐκεῖ, ποὺ βρίσκονται ὁ Ὅμηρος κι' ὁ Βεργίλιος, ὁ Δαντες κι' ὁ Ἀριόστιος, ὁ Σιακοπήρος κι' ὁ Μίλτωνας, ὁ Καμόενς κι' ὁ Κερβάντης, ὁ Γκαίτες κι' ὁ Σχίλλερς, ὁ Ἀντερσονς κι' ὁ Τυνενς, ὁ Ποδσανς κι' ὁ Λέσμοντωφς, ὁ Μολλιέρος κι' ὁ Οθγκός, ὁ Σολωμός κι' ὁ Βαλαωρίτης και τοὺς λέγει με συναδελφικό θάρρος:

— Χτιστες εἰμαι κι' ἐγὼ... ὅπως κι' ἐσεῖς!

Γιατί τάχα ὄχι;

Γυρίζω τὴν ἄλλη σελίδα: «Ἡ Νόνα μας και τὸ Παραμῦθι». Κόσμος ὀλόκληρος περασμένος:

• Πρὶν νὰ τελέψῃ ἐφῆς τὸ βράδυ
• Ἡ Νόνα μας τὸ παραμῦθι,
• Τῆς λάμπας σόθηκε τὸ λάδι,
• Κι' ἐκεῖνη βαρικουκοιμήθη...

Τὸ περασμένο ἑλληνικὸν κόσμον, ποὺ κλειεῖ μέσα του αὐτὸ τὸ ποιηματάκι! Κόσμο, ποὺ εἶχε τὴν νόνα και τὸν παπποῦ στύλους τοῦ σπιτιοῦ και τῆς οἰκογενείας, τῆς τιμῆς και τοῦ νοικοκυριοῦ. Ποῦ εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἅγιος κόσμος, ποὺ μᾶς ἀναθημιζεῖ αὐτὸ τὸ ποιηματάκι; Ὁ σημερινός ὁ κόσμος μας εἶναι ὁ ἐκθρονηστής τῆς ποιητικῆς νόνας και τοῦ παπποῦ... Σήμερα ἡ νόνα τῶν παιδιῶν μας, ἡ πεθερά μας ἢ ἡ μάνα μας, εἶναι τὸ μορμολύκιο τοῦ σπιτιοῦ, κι' ὁ παπποῦς τὸ παίγνιο, ἢ τὸ βᾶρος του! Πόσον ἑλληνικός εἶταν ἐκεῖνος ὁ βίος μας και πόσον ἀνελληνικός εἶναι ὁ σημερινός μας! Κι' αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν κόσμον ἔρχεται και μᾶς τὸν ξεθάφτει ὁ ποιητής μας με τὴν ποιητικὴ του σκαπάνη...

Περιπατῶ σὺν Σταυροδρόμῳ πρὸς τὰ κάτω και διαβάζω, γυρίζοντας ὀλοένα τὰ φύλλα... Δὲν διαβάζω, ρουφῶ κάποιο ὄραϊο μυρόβολο μεθυστικό, ἀναηνκτικό, κολημβῶ σὲ κάποια εὐδαιμονία, εὐτυχημένος κι' ὑπερευχαριστημένος, ἐνῶ ὁ κόσμος διαβᾶνε μπροστά μου σὺν τὰ μυρμήγκια, πηγαίνοντας ἀπάνω-κάτω, και πέρα-δῶθε...

• Τῆς Ἰωνίας σὺς δίνασα, γαλάζιοι μου σφρανοί,
• Με τὸς σπερνοῦς τοὺς αἶνους σὺς σ' ἀρχαίον [σουλφίδων λῦρες,
• Κι' ὡ πολιτεῖα, ποὺ νείρεσαι στο βάθος γαλανῆ,
• Μεθῶντας ἐρωτόπαθα σὲ γιασεμιῶν πλημμύρες...»

Διαβάζω και βαδίζω πρὸς τὰ κάτω, κι' ὄλο βαδίζω πρὸς τὰ κάτω και διαβάζω, γυρίζοντας με λαίμαργία τὲς σελίδες, θέλοντας, ἂν εἶταν δυνατόν, νὰ τὸ ρουφήξω με μιὰ δυνατὴ ρουφηξιά ὄλο τ' ὄραϊο βιβλιαράκι...

• Ροδόχρονη, κινήσαμε μαζί με τὴν αὐγοῦλα,
• Ἐσὺ στὰ φωτοσπινθηρὰ ταξεῖδευες ἱερῆ,
• Κι' ἐγὼ πᾶν στὴν παθιαρική τὴν λόρα μου ἱστο-

• Τὸ πῶς τὸ πρώτο σου ἔδρεψα παρθενοικό φιλό, [ροῦσα
• Τὸ μεσημέρι φθάσαμε στὴν πράσινη τὴν χλόη,
• Νύσταζες και κοιμήθηρες...
• Και μ' ἔναν κλώνο γιασεμιῶν, γιὰ νὰ μὴν σὲ παραξῶ
• Ἀπάνωθῆ σου σοῦ ἴσαγα τα ὄραϊά σου μαλλιά
• Τὸ δειλινό πῶς μ' ἔκαμες, τυράντισσα, νὰ τρέμω!
• Ὅλο κι' ἀπὸ τὰ μάτια μου γοργόφρυγες ἐμπρός,
• Μιὰ σ' ἐβρυσκα σὺν ζέφυρο, μιὰ στοῦ φτελιᾶ τοῦς [κλώνους,
• Και μιὰ στοῦ βασιλέμιτος τὸ χρυσαφένιο φῶς!

Ὅλο βαδίζω κι' ὄλο διαβάζω... Αἰσθάνομαι νὰ καταβαίνω ἀπότομα... Εἶμουν μικροστὰ σὺν Μοναστηρί τῶν Μεβλεβήδων. Ἰ. Τρέχω τὸν κατήφορο διαβάζοντας:

• Σὺν ποῖος νὰ με κερνάη ζωή,
• Ποῦ τὰ γλυκά σου ἔχασα χεῖλη!
• Σὺν βράδιε, σοῦ τραγουδοῦσα πρ,
• Τώρα σοῦ ἀνάβω ἕνα καντήλι.

• Και τὲς νυχτιές γυρνῶ σὺν σπῆτι μου
• Γιὰ ν' ἀπομείνω μοναχός,
• Και λαχταρῶντας, ὅπως εἴσουςνα,
• Νὰ σ' ἀγναντέψω, σβῶν τὸ φῶς!

Καταβαίνω-καταβαίνω, διαβάζοντας-διαβάζοντας:

• Κάτι μαλλάρια μὸβρεια, ὄμῃ ξανθὰ μαλλάρια
• Και τίποτε ἄλλο, φυλαχτὸ τὰ κρύβω τιμημένο!
• Θυμῶμαι, τότε μοναχοῦ καθοῦμαστε τὰ βράδια
• Και τὰ μαλλιά της ἔλελεκα μαζί με τὸν ἄγγι
• Μιὰ μουσική γλυκόλαλη ἐστιοῦσαν και σιωποῦσα
• Νὰ τὴν γοικήσω. Πῶς ποθῶ τὸν θεῖο τὸ σκοπό της!
• Ἄχ! νὰ μπόροῦσα νάκανα μιὰ λύρα τὰ μαλλιά της,
• Κα' παιζοντάς την νὰ βῶ τὴν μουσική τὴν πρώτη!

Αὐτοὶ εἶναι οἱ τελευταῖοι στίχοι τῶν «Τραγοῦδιῶν» τοῦ Τῶνη Χριστίδη. Αἰσθάνθηκα μιὰ βαθειὰ λύπη, ποὺ τὸ βιβλίο τελείωνε ἐκεῖ. Στάθηκα νὰσονεῖλθω ἀπὸ τὴν γοητεία, ποὺ μοῦ ἄφηκε μέσα στο πνεῦμά μου, μέσα στὴν ψυχὴ μου. Γιὰ κάμποση ὄρα εἶμουν φειγᾶτος ἀπὸ τὸν κόσμον, ποὺ βοῦσε γύρω μου σὺν τὸ μελίσει, εἶμουν μέσα σὺν κόσμον, ποὺ γεννήθηκα και ποῦ ποθῶ νὰ ξαναγυρίσω μ' ἀγιάτρευτη νοσταλγία... Ἄχ! δὲν ξαναγυρίζουν πλεῖα τὰ ἔρημα τὰ νεῖατα! τὰ νεῖατα, ποὺ πλάθουν τέτοια ὁμορφα ὄνειρα, σὺν τὰ γλυκὰ «Τραγοῦδια» τοῦ Τῶνη τοῦ Χριστίδη!

Κατέβηκα και τὸ τελευταῖο σκαλάκι και βρέθηκα ἀμέσως στὴν καρδιά τοῦ περὸ Γαλατᾶ.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ 1912

Πρώτον ἀπ' ὅλα τ' ἀδέλφια του μᾶς ἐφθάσε προχθὲς (ἀπὸ τὰς Ἀθήνας κομφοτάτον και καλλιτεχνικόν, σωστὸν ἀριστοτέχνημα με τὸν στιλπνόν του χάρτην και τὸ κόκκινον περιώλυμμά του, τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Σκόκου τοῦ 1912.

Ἦρχισα ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν μορφήν τοῦ ἔργου, διότι αὐτὴ εἶναι ποὺ δίδει τὴν πρώτην ἐντύπωση, ἢ ὅποια ἀληθινὰ συναρπάζει τὸν ἀναγνώστην και τὸν βιβλιόφιλον. Ἄλλ' ἀνάλογος πρὸς τὴν καλλιτεχνικὴν ἐκδοσιν και πολυτέλειαν τοῦ βιβλίου εἶναι και ὁ πλοῦτος, ἢ ποικιλία, ἢ ἐκλεκτικότης τῆς ὕλης του.

Εἰς τὰς 400 κομψὰς σελίδας του, τὸ ἡμερολόγιον Σκόκου συγκεντρώνει ὄλων τῶν γνωστῶν λογίων τῆς Ἑλλάδος και τῆς Ἀνατολῆς ὄραιότατα και πρόσφατα ἔργα. Πραγματεῖαι ἐπιστημονικαί, φιλολογικὰ προϊόντα, ποιήματα, διηγήματα, εὐθυμογραφίματα, ἱστορικὰ μελέται, παρελαύνουν τὸ ἕν κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἕκαστον γραμμένον ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον του, με χάριν, με εἰδικότητα, με καλαισθησίαν.

Εἰς αὐτὸ ὁ κ. Σκόκος ἀνεδείχθη. Γνωρίζει νὰ ἐκλέγῃ τὸ καλὸν και νὰ τοποθετῇ εἰς τὴν θέσιν, ὅπως ὁ καλλιτέχνης κρεμᾷ μιὰν εἰκόνα ἀναλόγως τῆς προοπτικῆς, τὴν ὅποιαν παρουσιάζει, ὁ δὲ τόμος τοῦ 1912, ὁ ὅποιος εἶναι ὁ 27ος τῆς ὅλης σειράς, ἀποτελεῖ τὴν μεγαλύτεραν τῆς ἀληθείας αὐτῆς ἀπόδειξιν.

ΘΡΡ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ
Échange t. p. différents.
CONST. CONSTANTINOFF
Trebizonde (Turquie)
ΠΩΛΗΣΙΣ — ΑΓΟΡΑ — ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ
Γραμματοσήμων
ΛΛΕΞ. Ι ΑΜΟΙΡΟΓΛΟΥ
Erzerum-Turquie,

Η ΚΕΡΚΥΡΑΙΑ ΚΟΡΗ

Μυθιστορία εκ του Γαλλικού.

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

(συνέχεια από σελίδος 799)

— Το «αμ' έπος, αμ' έργον» ήτο σύμβολον της ζωής του κ. Λώρη. Την επομένην δόθεν μετ' ησυχασίας, ότι ο κ. Αντωνιάδης ήτο συνήθως εύθυμος, κατά την ώραν της χορηγίας, μετέβη εις συνάντησίν του. Τόν εύρε καθήμενον κάτωθεν αναδενδράδος με χροσιζοντας εκ των ακτίναων του φθινοπωρινού ήλιου βότρες, και κρινύοντα απολαυστικώς.

— Κύριε Αντωνιάδη, του είπε χαμογελών, χαιρετώ έν ποι τόν εύτυχέστερον τών πατέρων! Τα παιδάκια σου είναι ωραιώτατα! ή θεός να σου τά χαρίνη, είναι άρκετά.

— Είναι πάρα πολλά! είπε μετά ζωηρότητος ο κ. Αντωνιάδης. Ζωή να έχουν, όκτώ, πολλά, και μάλιστα δειν ή μητέρα των δέν ύπόρρη πλέον δια να κητιέξη τό νοικοκυριό του σπιτιού, τότε κ' άν φαίνονται πολλά. Καί έπειτα έχουν και κοιλιά που θέλει πράγμα δια να γεμίση.

— Κρίμα να μη τά βγάξουν στην δημοκρασία, ως τζάρνάκι και τά κατωάκι... Θα εξαμάνη την τύχη σας.

— Αυτό γίνεται άλλοτε ανά παλιγκαιρίσια χρόνια, ως λέγουν οι γεροντότεροι.

— Αυτό γίνεται και σήμερα άδωρη σε πολλά μέρη.

— Είς τους άλλωθρήσους και, όχι όμως και εις τους Χριστιανούς.

— Αυτό δέν είναι φθόν, όπως έγω, όπως είμαι κλούσιος και δέν έζη παιδά, θα έπειρα ένα από τά ιδικά σας με μεγάλην μου εύχαριστήσιν.

— Τι να τό κάμντε; είπε μετά ζωηρότητος ο κ. Αντωνιάδης.

— Χριστέ μου! Για να τό έχω συνεργιά. Στενοχωρούμαι πολύ βλάμα-

ναχος μέσα εις τό μεγάλο μου σπίτι.

Ο κ. Αντωνιάδης έφάνη σε με στιγμή ότι σκέπτεται και έπειτα προσήλωσας έπί του κ. Λώρη έν βλέμμα λίαν λεπτόν, παρά την φαινομενικήν του απαιότητα.

— Βέβαια κανένα από τά κορίτσια μου; είπε. Και ποίαν; Εάν είναι κοίμη από τ.ς τρεις πρώτας, ή δουλειά μας θα μείνη μεροδευμένη. Είναι αφραμονιασμένας.

— Τόσο τό καλλίτερον δι' αυτάς και ή τεκάρτη;

— Η Μυρτώ; Είπεν ή φράς και τό πρόσωπόν του εξέφρασεν άμέσως έκκληξιν και εύχαριστήσιν.

— Ναι, αϊτήν, την Μυρτώ.

— Αν είναι για τό καλό της, δέν θα θελήσει ποτέ να στραβιώσω την υγίην της. Άλλά πρέπει να είσερη και κανείς...

... Διά να θέλω να την πάρω, βέβαια δέν θα την κάμω δυστυχή. Η δυστυχία ύπόρρη μαντιού, δέν είναι ανάγκη να κάμη τις τόσο μακρινό ταξίδι, δια να την εύρη... Είς τό σπίτι μου θα εύρη κάτι τι να κάμη δια δια να περνά τόν καιρόν της και θα διδαχθή καυτόχρονας ότι πρέπει να είσερη μία γυναίκα, δια να μη είναι φορτίον εις κανένα.

Ο τρόπος ούτος του σκέπτεσθαι δέν προσέκρουσεν εις τίς ιδέας του οικογενειάρχου. Ήκουε μετά προσηγής τόν κ. Λώρη και φαίνεται, εκέπτετο την τρόπον δύνανται να ώφελήθωσι περισσότερο τα συμφέροντά των εκ των καλών διεθέσεων του Ήνου προς μίαν τον κόρην, έξ ών ή διακαίστερός του πόθος ήτο να απαλλυχθή άσταξ και δια παντός. Μήπως δέν γίνεται από ήμέρας εις ήμέραν πλέον ανυπόφορος, έν όση ηδάνετο, και ή μοναχία εκείνη όμοιότης προς τόν άληθινόν της πατέρα έξεδηλαύτα περισσότερο!

Άλλ' είχε και κάποιον αξιοπρέπειαν, την όποιαν ήθελε να σώση τουλάχιστον δια τά μάτια του κόσμου.

— Δέν βιάζω κανένα μου παιδί: τά άρνω ελεύθερα να φροντίσουν δια τό μέλλον των, όπως τοίς άρέσει. Ταιουτοτρόπως δέν θα έχουν να παρατανεθούν ποτέ έναντίον μου, άν δέν είδοκμήσουν. Έξαρτία από την Μυρτώ να 'σας άκολουθήση άν της άρέσει, και αυτό θα τό μάθωμεν άμέσως... άρκεί να έρωτηθής, και νομίζω είναι εκείνη εκεί κάτω, που μαζεύει τριαντάφυλλα... βέβαια δι' εσάς.

Την έφώναξε.

Τό παιδίον έτρεξεν άμέσως, άγυμνόμονον να μάθη τό τί άπεφάσισεν εκείνος, όπως μόνος ήδύνατο να άποφύγη δια την τύχη της, άλλ' αϊφνης καταληρηθείσα υπό τινος φάβου, έτάθη ακίνητος εις τό κατώφλιον της αναδενδράδος, μη τολμούσα να εισέλθη.

— Πλησίασε λοιπόν, της είπεν ή πατήρ της, όπως την είδε διστάζουσαν, πλησίασε λοιπόν.

Η Μυρτώ έκαμε μερικά βήματα και έστάθη και πάλιν και περιέβαλε δια του περιέργου βλέμματός της τους δύο άνθρώπους, ως ει ήθελε να μάθη χωρίς να ερωτηθή, και εις παλμός, όπως εκάτησεν έντός της νεαρής της καρδίας, άνόητος τό περιστήθιον της.

«Άιστηνον πλάσμαι! εκέφθη ή κ. Λώρη, όπως την παρετήρει προσεκτικώς, είναι ποσούτον εύλασθήτος! πώς να την κάμουν να ύποφέρη!»

— Μυρτώ, της είπεν ή πατήρ της, σου άρέσουν τά ταξείδια;

— Δέν είξεύρω, ούδέποτε τό εκέφθη, αυτό έξορτάται...

— Από τί; ή από ποίον;
Από εκείνον, με τόν όμοιον θα έταξείδεναι.

— Και άν ήτο με τόν κ. Λώρη;

Πριν άπαντήση, εκόπταξεν εκείνον, όπως ήτο δι' αϊτήν ή μεγαλειέτερος, ή ή μόνος της φίλος έν τή κόσμο τούτω, και ένθαρσυνθείσα εκ του ένδιαφέροντος, όπερ εύκρινώς άνεγνώσκειτο επί των βλεμμάτων του, είπε, με φωνήν λίαν εύκρινη, λίαν ήσυχον, λίαν καθαράν:

— Α, με αυτόν πηγαίω και εις τά πέρατα του κόσμου.

— Δέν θα υπάγης τόσο μακράν, τουλάχιστον τώρα, είπεν ή κ. Λώρη, άλλ' όφείλω να σε είδοποιήσω, ότι άν αναχωρήσης, θα μείνης πολύν καιρόν μακράν.

Η αντίφασις των όμων της έκαμε τους δύο άνδρας να έννοήσουν, ότι τούτο δέν την έτρόμαζε διόλου.

— Θα άφήσης τάς αδελφάς σου.

— Δέν πιστεύω να αποθάνουν της θλίψεως εκ της αναχωρήσεός μου.

— Και έμένα, είπεν ή πατήρ.

— Αν ήθέλατε να με έχετε, δέν θα μοι έπροτεινάτε να αναχωρήσω.

— Ό,τι κάμω, τό κάμω δια τό καλόν σου.

— Διά τό καλόν μου και έγω τό δέχομαι.

Αι τελευταία αυτά λέξεις έλέχθησαν μετά τωσαύτης σταθερότητος, ώστε ήτο αδύνατον να άφήσωσι την παρμιμκραν άμφιβολίαν εις τό πνεύμα του ακούοντος.

Ο κ. Λώρη ηόχαριστήθη εκ των όλίγων τούτων λόγων, διότι έβλεπεν ότι ή τολμηρά άπόφασις του ούδένα θα επενήφουσε, κτηναντιον δέ θα προέβητε εύχαριστήσιν εις όλους, και ότι άν έχούσιν υπάγεις, δέν έσπάσαστε καρδίας. Θα έθλίβετο πολύ βεβαίως, άν θα ήναρτάτο να παραιτηθή εις αποχαιρετισμούς βρογγμόνους με δάκρυα, και άν θα άπεία την Μυρτώ εκ μάς λεπτής οικιογενειακής στοργής. Έχειροκρότη όμως κινούν, βλέπον, ότι ή υπόθεσις έλάμβανεν άλλιαν όλωσ όψην και ότι ή κόρης Αντωνιάδης και η θα έδιδεν άν ήδη ήσαν μακράν της Έπαυλεως των Ρόδων.

(άκολουθεί)

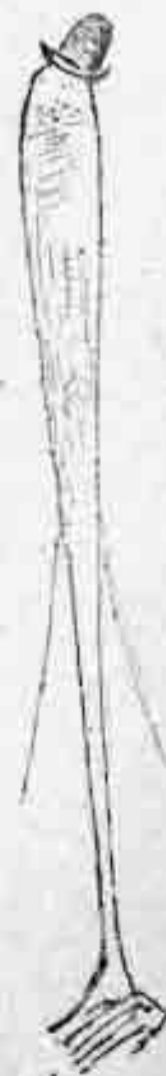
ΓΝΩΜΗ

Η ρίζα εκάστου δένδρου είναι αποδεδειγμένον, ότι έχει την ικανότητα να διαχωρίζη τά όφέλιμα στοιχεία των βλαβερών. Η ιδιότης αυτή μας εκπλήσσει. Υπάρχει νόμος άρμονικός εις τόν διαχωρισμόν αυτόν, τόν όποιον ένεργεί ή ρίζα. Παρατηρείτε τά λάμποντα φύλλα και τά ωραία άνθη με τό λεπτόν τον άρωμα; πρέπει να δεχθώμεν, ότι όλα αυτά τά θέλητρα ίφίστανται χάρις εις την ρίζαν την σκοτεινήν και έργατικήν, ητις διαχωρίζει αποδέχεται και απορρίπτει. Έκ της εικόνας ταύτης δέν δυνάμεθα άρά γε να φθάσωμεν εις τό κοινωνικών δένδρον, τόν άνθρώπον;

ΜΙΑ ΓΑΛΟΤΖΑ

Σήμεραν έξωθεν του Μπόν Μαρσέ είρον μίαν όλοκαινούργιαν γαλότζαν, ρωσικήν, τρίγωνον, αρ. 30. Παρακαλείται ή ιδιοκτήτης αυτής να μου άποσταλή εις τά γραφεία του 'Ασ' Όλα και την άλλην, ως άχρηστον πλέον εις αυτόν. Η άποστολή, λαμβανομένης υπ' όψει της προσεχούς ενάρξεως της βροχεράς έποχής, να γίνη όσον τό δυνατόν ταχύτερον.

ΣΤΑΥΡΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΟΙ ΒΑΚΚΙΛΛΟΙ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Οί Παρισίνοί Ιατροί Καλμέτ, Γκριζέ και Λετούρ ανακοίνωσαν κατ' αὐτάς τὰ πορίσμα-
τα λίαν ενδιαφεροσάων ἐρευνῶν των ἐν σχέσει
πρὸς τὴν φυματίωσιν.

Κατὰ τὰς παρατηρήσεις τῶν Ιατρῶν αὐτῶν,
τὰ σπέρματα τῆς φυματίωσης ἀποκτώνται
κατὰ τὴν βροφικὴν ἡλικίαν καί, κατόπιν,
κατὰ τὴν παιδικήν, μεταξὺ τοῦ πρώτου καὶ
τοῦ 15ου ἔτους.

Κατὰ τὴν ἐν τῷ «Γατρικῷ Τύπῳ» δημο-
σιευθεῖσαν σχετικὴν ἐκθεσιν, οἱ ἐν λόγῳ Ια-
τροί ἐπειραματίσθησαν ἐπὶ 1226 ἀτόμων
ἀμφότερων τῶν φύλων, συλλεγέντων κατὰ
τύχην ἐκ πασῶν τῶν κοινωνικῶν τάξεων.

Μεταξὺ 273 βρεφῶν μικροτέρων τοῦ ἑνὸς
ἔτους, τῶν ὁποίων τὸ αἷμα παρουσίαζεν
ἀντιδρασιν εἰς τὴν «φυματίνην» — σημεῖον ὅτι
εἶχον προσβληθῆ ἐκ τῶν βακτηρίων τῆς φυ-
ματίωσης — μόνον ἐν ἧτῳ ἡλικίας μικροτέ-
ρας τῶν δέκα μηνῶν. Ἄλλα 24 εἶχον ἡλι-
κίαν μεταξὺ 25 μηνῶν καὶ ἑνὸς ἔτους.

Ἐξ ὧν τῶν ἐξετασθέντων βρεφῶν, πλέον
τῶν 110 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν οὐδεμίαν εἰδείξαν
προσβολὴν ἐκ φυματίωσης. Κατὰ τὸ πρῶ-
τον ἔτος τῆς ζωῆς τοῦ βρέφους, ὁπότε τοῦτο
ζῆ ἐν ἀπολύτῳ σχεδὸν ἀπομονώσεται καὶ ἐν
προσβάσει ἀπὸ τῶν φυματικῶν βακκίλλων, ἡ
φυματίωσις δὲν τὸ προσβάλλει.

Ἡ μόλυνσις ἐπέρχεται θραυότερον, ὅταν
τὸ μικρὸν ἀρχίζῃ νὰ ἀφῆται τῆς οἰκίας,
κυρίως δὲ ὅταν ἀρχίσῃ νὰ περιπατῇ, ὅταν ἡ
τροφή του μεταβληθῇ καὶ ἐν γένει ὅταν αἱ
συνήθειαι τοῦ βίου του ἀρχίζουσιν νὰ τὸ φέρουσιν
εἰς ἀμεσώτερον συνάφειαν πρὸς τὸ περιβάλλον.

Εἰς ἡλικίαν 5 ἐτῶν, 50 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν τῶν
παιδίων ἔχουσιν ἤδη εἰς τὸν ὀργανισμόν των
τὰ σπέρματα τῆς φυματίωσης.

Εἰς ἡλικίαν 15 ἐτῶν ἡ ἀναλογία αὐξάνει
εἰς 81 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν, καὶ ὅταν ὁ νέος φθά-
σῃ εἰς ἡλικίαν 20 ἐτῶν, ἡ ἀναλογία κυμαί-
νεται περὶ τὰ 110 τοῖς ἑκατὸν.

Μετὰ τὰ 20 ἔτη σπανίως εὐρίσκειται ἀτο-
μον, τοῦ ὁποίου ὁ ὀργανισμὸς νὰ εἴναι ἐντε-
λῶς ἀμόλυντος ἐκ τῆς φυματίωσης.

Παρὰ τὸν μέγαν ἀριθμὸν τῶν φερόντων
σπέρματα φυματίωσης, μόνον 24 ἐπὶ τοῖς
ἑκατὸν καθίστανται πραγματικῶς φυματικοί
καὶ ὑποκύπτουν ἀργότερον εἰς μίαν τῶν συν-
ήθων ἐκδηλώσεων τῆς φυματίωσης. Ἡ με-
γάλη πλειονοφία παραμένει ἀθικτος ἢ φυ-
ματίωσις μένει λανθάνουσα εἰς τὸν ὀργανι-
σμόν των φερόντων τὰ σπέρματά της, αἱ ὁποῖαι
ἀποθνήσκουσιν ἐξ αἰτιῶν ἄλλου λόγου
πλὴν τῆς φυματίωσης.

Ο δόκτωρ Καλμέτ, συνοψίζων τὰς παρα-
τηρήσεις ταύτας, ἐπιλέγει ὅτι πρέπει νὰ δια-
κρίνηται ἡ ἀπλή «βακτηριολογικὴ μόλυν-
σις», ἡ ὁποία ἀποτελεῖ φαινόμενον συνηθέ-
στατον, τῆς πραγματικῆς φυματίωσης, ἡ
ποία καταδιβροῖσκει τὸν ὀργανισμόν.

ΑΝΑΛΟΙΩΤΑ ΜΑΛΛΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Ὁ Γερμανὸς ἐφευρέτης κ. Όττο Γκεν-
μπέκ ἐφευρε τρόπον ἐν τῇ κατασκευῇ τῶν
καλλίων ὑφασμάτων, ὅστις θὰ πληρώσῃ
χαρᾶς τὰς καρδίας τῶν κομψευομένων.

Τὰ ἰσχυρότερα καὶ τὰ ἀκριβέστερα μάλλινα
ὑφάσματα εἶναι γνωστὸν πῶς ἀλλοιοῦνται
τάχιστα, μεταβάλλοντα χροῖμα μετὰ τὴν
ραφὴν καὶ τὴν χρῆσιν. Ἐπὶ πλέον ζαρόνουν
ταχέως καὶ γάνουν τὴν ἰσχυρότητά των.

Ὁ κ. Γκενμπέκ παρετήρησεν, ὅτι αἱ
ἀλλοιώσεις αὗται προέκυπτον σπανίως ἐπὶ
ὑφασμάτων ἐκτεθειμένων εἰς τὸ ψῦχος πρὸ
τῆς χρησιμοποίησός των.

Ἐμελέτησε λοιπὸν τὸ ζήτημα κατὰ βάθος
καὶ ἀνεζήτησε τὰ ἀκριβῆ αἰτία τῶν μεταβο-
λῶν τούτων, αἵτινες καταστρέφουσι τὴν
ἰσχυρίαν ὅσιν τῶν ὑφασμάτων.

Ἐντεθεὶν ἡδυνήθη νὰ καταλήξῃ εἰς συμ-
πέρασμα περὶ ἐξευρέσεως τρόπου πρὸς θερα-
πείαν τοῦ κακοῦ.

Ὁ τρόπος οὗτος συνίσταται εἰς τὴν ψύξιν
τοῦ ὑφάσματος. Κλείεται τὸ βρασιμα ἐντὸς
κιβωτίου ἐρμητικῶς κεκλεισμένου, ἐκτοξεύε-
ται δ' ἐπ' αὐτοῦ ρεῖσμα ψυχροῦ καὶ ὑγροῦ ἀέ-
ρος. Ἡ ψύξις ἐπιτυγχάνεται δι' ὀρειοειδοῦς
σωλήνος, προερχομένου ἐκ ψυκτικῆς μηχαν-
νῆς. Ἡ ὑγρασις ἐπιτελεῖται δι' ἐλαφρᾶς
καταβρέξεως μετὰ διατρήτου σωλήνος. Ἴδω-
μεν τῶρα ἂν ἡ νέα αὕτη ἐφορμογὴ τοῦ ψύ-
χους θὰ διαδοθῇ εἰς τὰ ὑφαντουργεῖα.

Η ΛΥΣΣΑ

Ἡ σταχτικὴ τοῦ Ἰνστιτούτου Πασιέρ ἐν
Παρισίοις διὰ τὸ ἔτος 1910, οὐδένα περιέ-
γει θάνατον τῶν ἀτόμων, τὰ ὅποια ὑπε-
βλήθησαν εἰς τὴν ἀντιλυσσικὴν ἢ θεραπείαν.
Τοῦτο εἶναι ἀξιοσημείωτον γεγονός, ἀποδει-
κνύον τὴν βεβαίαν ἀποτελεσματικότητα τῆς
θεραπείας ταύτης.

Ἡ σοβαρόταται συζητήσεις διεξάγονται νῦν
ἐπὶ τοῦ τρόπου τῶν διὰ τὴν θεραπείαν χρη-
σιμοποιουμένων ποσῶν virulentes καὶ ἐκ
τῶν συζητήσεων τούτων θέλουσι προκύβει
νέαι πρόσδοι τῆς θεραπευτικῆς μεθόδου.

Σχετικῶς πρὸς τὸ θέμα τοῦτο εἶναι χρήσι-
μον νὰ σημειωθοῦν αἱ παρατηρήσεις, ἃς συν-
έταξεν ὁ μέγας εἰδικὸς ἱατρός τῆς λύσσης
δόκτωρ Ρερλιτζέ. ὅστις ἡδυνήθη νὰ μελετή-
σῃ τὴν ἀσθένειαν ταύτην ἐκ τοῦ πλησίον, ἐν
Κωνσταντινουπόλει, ὅπου ὡς γνωστὸν, ἐνεκα
τοῦ πλήθους τῶν κυνῶν καὶ τῶν γαλῶν, ἐπι-
σημαίνουσι καὶ τὰ περισσότερα καὶ συγγνό-
τερα κρούσματα.

Ἰον. Ἐπὶ τοῦ τί γνωρίζομεν περὶ τοῦ κυ-
νὸς ἢ τῆς γαλῆς καὶ ἐν γένει τοῦ ζώου, ἐξ οὗ
προήλθε τὸ δῆγμα.

Ἰον. Ἐπὶ τῆς ἀνάγκης ἐξετάσεως δέκα
ἡμερῶν, ἵνα ἀποφανθῇ τις ἐπὶ τῆς καταστά-
σεως τοῦ ζώου.

Όταν τὸ ζῶον ἐφρονεῖθι, ἢ ἐξηφανίσθῃ
πρὸ τῆς παρελεύσεως δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς
ἡμέρας τοῦ δῆγματος, ἢ ἀγνοεῖται ὑπὸ τοῦ
δηχθέντος ἢ εἶναι ζωντανὸν καὶ ἐτέθη, ἀπὸ
ἐξέτασιν ἐπὶ δέκα ἡμέρας, τὸ δηχθὲν πρῶτον
δέον νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ἀντιλυσσικὴν
θεραπείαν.

Τὸ αὐτὸ καὶ ἂν κατὰ τὸ διάστημα τῶν
δέκα ἡμερῶν μετὰ τὸ δῆγμα, τὸ ζῶον ζει-
κνύῃ σημεῖα λύσσης ἢ ἀποθνήσκῃ ἀπὸ
ἑλλην ἀσθένειαν.

Τέλος εἰάν, μετὰ δέκα ἡμέρας, τὸ ζῶον
εἶναι ζωντανὸν καὶ καλῶς ἔχον, δὲν ὑπάρ-
χει ἀνάγκη θεραπείας.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ἡ ἐκθεσις (ροσε). — Πιστεύεται κοινῶς
ὅτι ὑπὸ καλὸν θερινὸν ἥλιον μεσημερίας δύνα-
ταί τις φωτογραφῶν νὰ ἐπιτύχῃ θαυμάσια
ἀποτελέσματα. Οὐδὲν τούτου ψευδέστερον.
Διότι δὲν εἶναι σπάνιοι νὰ κάμῃ τις εἰκόνα
σκοτεινὴν, ἀνίσχυρον ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας.

Διὰ τὰς στιγμιοτυπίας (instantanés) δὲν
ὑπάρχει ἀνάγκη διακρίσεως, ἀλλὰ διὰ τὰς
φωτογραφίσεις μὲ ἐκθεσιν (ροσε) ἀπαιτεῖ-
ται καθαρὰ ἀτμόσφαιρα, οὐρανὸς συννεφί-
δης μὲ φῶς ὁμοτόνως λευκόφατον.

Μακρὰ πείρα μᾶς ἐδίδαξεν ὅτι τὰ καλλί-
τερα ἀποτελέσματα ἐπιτεύχθησαν τὸν χει-
μῶνα καὶ ἰδίᾳ ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου μέχρι τοῦ
Ἀπριλίου καὶ δὴ ἀπὸ τῆς 8 π.μ. ὥρας μέχρι
μεσημερίας.

Τὸ θέρος καλὰ ἀποτελέσματα ἐπιτυγχά-
νονται κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

Καιρὸς βροχερὸς ἢ ὀμβρώδης εἶναι τε-
λείως ἀκατάλληλος πρὸς φωτογράφειαν,
ὁμοίως καὶ ἀτμόσφαιρα θερμὴ, θελλώδης ἢ
περιέχουσα μόρια κόκκων αἰωρούμενα ἐμπο-
δίζει τὴν καθαρότητα τῶν πλακῶν.

Τὸν χειμῶνα εἰς χιονισμένην ἡμέραν ἐπι-
τυγχάνονται λαμπρὰ ἀποτελέσματα.

Ἐνὶ λόγῳ, διὰ τὰς στιγμιοτυπίας, ὅσον καὶ
διὰ τὴν ἐκθεσιν, εἶναι καλὸν ν' ἀποφεύγητε
τοὺς βαρεῖς καιροὺς, τοὺς κονιορτώδεις τοῦ
θέρους ὡς καὶ τοὺς ὀμβρώδεις τοῦ φθινοπώ-
ρου. Τὸ ἔαρ καὶ ὁ χειμῶν δύνανται νὰ θεω-
ρηθῶσιν ὡς δύο πολὺ κατάλληλοι ἐποχῆι
κατὰ τὴν φωτογραφικὴν μετεωρολογίαν.

Ἄργος

Ἐξεδόθη :

Διὰ τοὺς γονεῖς καὶ διὰ τὴν νεολαίαν μας
B. Κιολεμένογλου — «Τὰ Ἀφροδίσια νοσήματα»
Εὐρίσκειται εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα
καὶ παρὰ τῷ συγγραφεῖ·
Διάδοξο Γαλατῶ Σελῶ, ἀριθ. 1.

— Τιμὴ γρ. 4 —

ΣΚΗΝΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΒΑΘΕΙΑΙ ΡΙΖΑΙ

‘Αγαπητέ μου, ή δηλητηρίασις από την νικοτινην παρήλθε. Τώρα είμαι θηρίον κατά την φύσιν· δέν θά την καπνίσω πειά και έχομαι κατ’ ούτάς. Σε φιλώ. Ο σός Γιάννης*.

Αιτά μοι έπληροφόρησεν έν ταχυδρομικόν δελτάριον κάποιου φίλου μου από έν ευρωπαϊκόν θεραπευτήριον, όπου τον έστειλεν ή πίσα του. Ο Γιάννης είχε ήγουν την έμπνευσιν να φέρη μαζί με τό δελτώμα του διδάκτορος του Δικαίου και μίαν δολιχόσκιον πίπαν, επιθυμίαν του την γεννούν αι φοιτητικάί τρέλλαι. Είχε δέ τό θάρρος ό άθεόφοβος να γεμίση την πίπαν του με γραμμάρια καπνού ξανθού και εύόσμου όγδοήκοντα, τά όποια εύσυνειδήτως μετέβαλλε κατά τό μεταξύ δύο άνατολών ήλίου χρονικόν διάστημα εις διακυλοειδείς καπνού τολίπας. Την έπαρφοποίησε λοιπόν. Και εκείνη, ήτις είχε τον προορισμόν να του γείνη σύντροφος κατά ταξίδος, καθ’ ός διά της ρητορείας του δέν συνεκύκα τον κόσμον, τον έστειλεν εις τό άνωτέρω σανατόριον διά να του βγάλουν όλον τό δωρηθέν δηλητήριον ό ιατροί ως καπνοδοχοκαθαριστάι. Ποῦ να φαντασθῆ ό κακόμοιρος, ότι ό καπνός του έβγαίνει άριστοτεχνικώς από την μίτην ή δίκην δακτυλίων από τό στόμα, θά άφηνεν ίχη δηλητηριώδη εις τό σώμα του! Ευτυχώς τώρα τό πᾶν παρήλθεν, όπως ή γάρτα του με είδοποιεί και δέν θά είχε τέτοις σκαυτοῦρες, άφ’ οῦ πειά δέν εκάπνιζε την καπνοσύριγγα την επίρατον.

Μετά τινας ήμέρας ήλθε. Τον προϋπήνησα εις τον σιδηροδρομικόν σταθμόν. Μόλις όμως έρριμα έν βλέμμα, έστην άφωνος έξ εκπλήξεως. Από τά χείλη του εκρέματο μία κοντή και παχεία άγγλική πίπα. Παῶ’ όλην την χαράν μου του τον επανέβλεπα γερόν, καπύγρον, δέν ήδυνήθην ν’ αποκρίνω δόσιν λύτης.

— Τι έχεις ; με ήρώτησε.
— Μα συ καπνίζεις πάλιν!
— Ναι, τώρα όμως δέν είνε εκείνη ή κατηραμένη. Αύτη είναι έγγλέζικη, φίλε μου, και δη άντινικοτινιακή.

Δέν απήντησα εις ταῦτο και ώμιλήσαμεν περί της εκεί διαμονής του. Κατόπιν μ’ απέχαιρέτησε με την πίπαν εις τό στόμα. Όταν έμεινα μόνος, δέν ήξευρα άν έπρεπε να γελάσω ή να λυπηθώ δια τον Γιάννην τον έμόν, όπως έτιλοφορήθη εις την κάρταν, εις την όποιαν μου έφάνη ως λογικός άνθρωπος και έραστής, όπως, ποτισθείς με φαρμάκια από την παλγαν έρωμένην, ώρκίσθη να μη την ξαναϊδή. Εισήλθεν εις τό θεραπευτήριον να καθαρισθῆ από τά φαρμάκια του τεργικαλι-

κοῦ, ‘Αλλ’ όχι και να πιῆ τό φάρμακον της Λήθης. Έλησμόνησε την μορφήν της παιλαιάς του έρωμένης, αλλά ένεθυμείτο πάντοτε τις γλύκας που του έδιδεν ό πεθντάς του. Και έσφήνωσε την έγγλέζικην μεταξύ των όδοντοστοιχιών του, άλλίξας πίπαν, όπως θά ήλλαξε κανείς έρωμένην. Η άγάπη είχε τάς ρίζας της βαθειά. Έθαύμισα την δύναμιν της συνήθειας, ήτις στέλλει έξ κόρακας κρίσιν και θέλησιν. Αὐτός ό Γιάννης μόλις διέφυγε τον θάνατον. Και ήμεις θεραπευθείς, ήσχισε να κάμη εκείνο άσφιβώς, τό όποιον θά τον έστελλεν εις την αιωνιότητα.

Τίποτε δέν ήδυνήθη να δαμάση την συνήθειαν, ούτε ή γειτονια του πανδαμιάτορος θανάτου.

Δέν είναι όμως μόνος ό Γιάννης, εις τό κρανιον του όποίου έμφυλάει τό δαιμόνιον της συνήθειας. Μυριάδας όμοίους έχει, άν όχι εκα-

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑΙ (ΒΙΟΛΕΤΤΑ)

Μου φθάνουν δελτιά, φοβισμένα, με τά τρυφερά των πέταλα και τον εύθραυστον μίσχον των, φορτωμένα ακόμη την δροσιάν του φθινοπώρου. Μου φθάνουν μαζί με τό άρωμα, τό θεραπευτικόν εκείνο άρωματάκι των, τό όποιον δέν είμπόρουν ν’ άφαιρέση ή ψυχρά του φθινοπώρου πνοή, ούτε να νικήση ή βαρεία όσμη των σηπωμένων φύλλων. Μου φθάνουν συντροφευμένα με μίαν απαλήν άκτίνα διά να μου ψάλουν μέσα εις τά έλεγεία του τονίζον τά πίπτοντα φύλλα και τό γυμνωμένον δάσος, τό τραγουδάκι της έλπίδος και της χαράς.

Αι καίμεναι αι βιολέτται. Κοιμμένα μέσα εις την θυμνώδη καλλιάδα των, περνοῦν κάτω από τάς άκάνθας άσήμεν βάτον την ζωήν των, δελτιά, τρυφερά, συνεσταλμένα, έως ότου τό χέρι κάποιας εύαισθήτου καρδιάς, την όποιαν εγοήτησεν ή μουραδιά των, τάς κόψη διά να τάς φέρη έξω εις τον κόσμον, εις τον όποιον αιτιά καμμι φορά δέν θά έτολμούσαν να φανωῦν μόναι των.

Και ζοῦν έτσι, κριπτοῦν την εύμορφιάν των, πάν φοβισμένα, κάτω από τά φύλλα των, αληθινόν σύμβολον της μετριοφροσύνης και της σεμνότητος.

Τά καίμεναι τά λουλουδάκια! Μου σκορπίζουν τόσην γοητείαν και παραγοριαν, διότι με βιακαλίζουν με τό γλυκύ όνειρον, ότι μέσα εις τό άπύρηντο κοινωνικό λειβάδι εύρίσκονται και κάποιαι υπάρξεις που τά μοιάζουν!...

Θύμος.

τομιάδια, άν δέν έχη όλον τον κόσμον. Έγνώριζα κάποιον, όστις από θαυμασμών ίσως προς την εύκνησιάν των μελών του, εις έν πήδημα από τρέχοντος τραίμ έσπασε τον εύώνυμον. ‘Αλλά δέν έσωφρονίσθη. Έξηκολούθη πηδών ως άκρίς. Τι απέγεινεν άγνοῶ. Υποθέτω όμως ότι, άν δέν έτελεύτησεν υπό τοις τροχοῦς κάποιου τροχοδρόμου, δέν είναι άπίθανον να έσακατεύθη χειροπόδαρα. Αὐτά έχει ή συνήθεια. Είπα ότι έντός μας έχομεν τό δαιμόνιον της συνήθειας και τό επαναλαμβάνω. Και αύτη άκριβώς ή δύναμις — διότι είναι δύναμις μεγάλη — μάς κατέχει σχεδόν εις όλες τάς περιστάσεις του βίου μας και σχεδόν έξ ίσου μάς καθιστά γενναίους περιφρονητάς του κινδύνου ή τρελλούς δια δέσιμον. Η συνήθεια είναι άναγκαιοτάτη εις την ζωήν, όπως συντελεί και εις την στέρησίν της. Έάν έλειπεν ή συνήθεια, ό κόσμος έπρεπε να αναποδογυρισθῆ. Φρικτόν να τό σκεφθῆ κανείς. Έάν κατεστρέφομεν την δύναμιν αυτήν και εις την θέσιν της έθέτομεν την σκέψιν τί κινδύνους περιέχει κάθε πράγμα εις τον κόσμον αυτόν, έπρεπε να μη ύπάρχομεν.

Όταν τείνωμεν τον τράχηλόν μας εις τον κουρέα ήσυχως, σκεπτόμεθα ποτε ότι ή ξυραφοφόρος χείρ του ήδύνατο κάλλιστα, αντί να πάση κόντραν, να τραβήξῆ μίαν κάθετον ταμην όλίγονάνωθεν του μήλου του ‘Αδάμ και να χωρίση την κεφαλήν από τό σώμα; ‘Όχι. Και όμως αφήνομεν την ζωήν μας εις τάς χείρας ενός ανθρώπου, ό όποιος εύμπορούσεν, άν του κατέβαινε τέτοια ιδέα, να μάς την άφαιρέση όπως εκάμεν ‘εις κουρέας της Λισαβώνας.

Εισορχόμεθα εις τον σιδηρόδρομον, εξαπλωνόμεθα ήσυχως επί των ανωλιντρων, κοιμώμεθα, έντός των κλιναμαξών, τέλος ζωμεν σάν στο σπίτι μας εκεί μέσα, χωρίς να σκεπτόμεθα ότι κατά τό διάστημα του ταξιδίου δυνατόν να μεταβληθώμεν εις άμορφον κίσταν κατόπιν συγκρούσεως και έκτροχησμοῦ. Μήπως δέν θά συνέβαινε τό ίδιον με τά ατμόπλοια; Ούτε σκεπτόμεθα ότι κατά τινε πλοῦν ήδυνάμεθα κάλλιστα να μεταβληθώμεν εις όρεκτικόν γένημα κάποιου καρχαρίου. Φαντασθῆτε τον κόσμον προς στιγμήν άν οι άνθρωποι έπαυσαν κατάκαρδα τον φόβον αυτών των κινδύνων. Ο κόσμος είναι γεμάτος από χιλιάδας κινδύνων, οι όποιοι πάν βρονκόλασες μάς περιεκυκλώνουν, αλλά ή συνήθεια τοις αποκρύπτει.

Μία άλλιαγή της μακράς με την έγγλέζικην πίπαν, έν πήδημα όταν τό τραίμ τρέξη είναι τρέλλες για δέσιμο που πηγαῖουν εκ της συνήθειας. ‘Αλλά και ένα ξυράφισμα ή έν ταξίδιον δια Ήρας ή θαλάσσης είνε γενναιότης μας άκουσία, ήτις πηγαῖει από την συνήθειαν, την έχουσαν τάς ρίζας της τόσο βαθειά εις την ψυχήν μας.

ΝΙΚΟΣ Ν. ΟΥΛΗΣ

1. Das Brautkleid. 2. Einige Toiletten aus dem Kaiserthum d. Provinzen. 3. Diadem. - ca. 1855.

Ἡ προίξ τῆς περιγηπίσεως διαδόχου τοῦ Αὐστριακοῦ θρόνου.

ΜΕΜΔΟΥΧ ΒΕΗΣ

ἑπουργός τῆς Δικαιοσύνης.

Ὁ νέος ἑπουργός τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν Θεμιστευμάτων Μερδούχ βέης, εἶναι μία ἀπὸ τὰς διαπρεπεστάτας πολιτικὰς φαινογενεῖας τῆς νεωτέρας Τουρκίας, ἀνελθὼν εἰς τὸ ἑπουργεῖον ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ Γενικοῦ Εἰσαγγελέως. Ἐγρημάτισε προηγουμένως εἰς διαφόρους δικαστικὰς θέσεις ἀπὸ τοῦ Πρωτοδικεῖου μέχρι τοῦ Ἀκροπολιτικοῦ.

Ἀπὸ δεκαπενταετίας διετέλει καθηγητὴς τῆς Νομικῆς Σχολῆς καὶ ὡς τοιοῦτος ἀνέδειξε πλεῖστον νομιμοῦς, οἵτινες μετὰ πολλῆς ἐκτιμήσεως ἀνιμνησκονται τοῦ ἡρώματος του.

Εἶναι πολυμαθέστατος, κατέχων ἄριστα τὴν ἀρβωπερσικὴν γλῶσσαν, τὴν γαλλικὴν καὶ διακρίνεται διὰ τὴν δύναμιν τοῦ καλόμου του. Εὐθετίαν χαρακτηρὸς καὶ φρονημάτων ἀνεξαρτήτων εἰς οὐδὲν κόμμα ἀνήκει, εἶναι δὲ τελείως ἀπὸ τοῦ Κομιτότου χειραφετημένος.

Εἰς τὸν νέον ἑπουργόν τῆς Δικαιοσύνης Μερδούχ βέην, μεθ' οὗ τὸ Πατριαρχεῖον εὐρίσκειται εἰς ἐπίσημον σχέσιν, μετὰ πολλῶν ἐλπίδων ἀποβλέπομεν, εὐελπιστοθόνεις, οὗ θά φανῆ ἀνεπηρέαστος τῶν αἰτημάτων μας ἐξεταστής.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

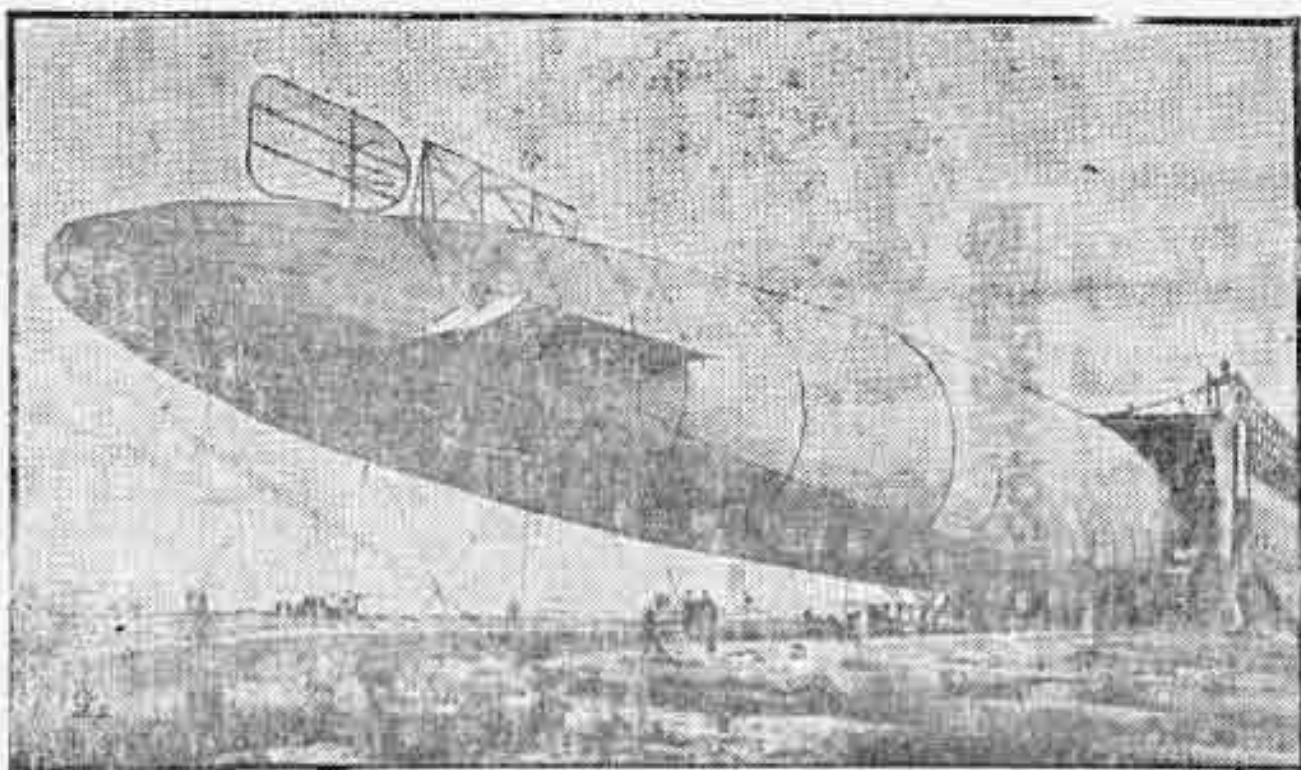
Les feuilles meurent, les cloches sonnent...

Βάρυνε τὸ χινόπωρο. Τὰ φύλλα
Χλωμύρικα κα' ἀνάμωτα στὴν ἄκρη
Σιωπάζονται τοῦ δρόμου : πρῶτο δάκρον
Στὴν πρώτη τοῦ κυλάει ἀνατροχίλα...

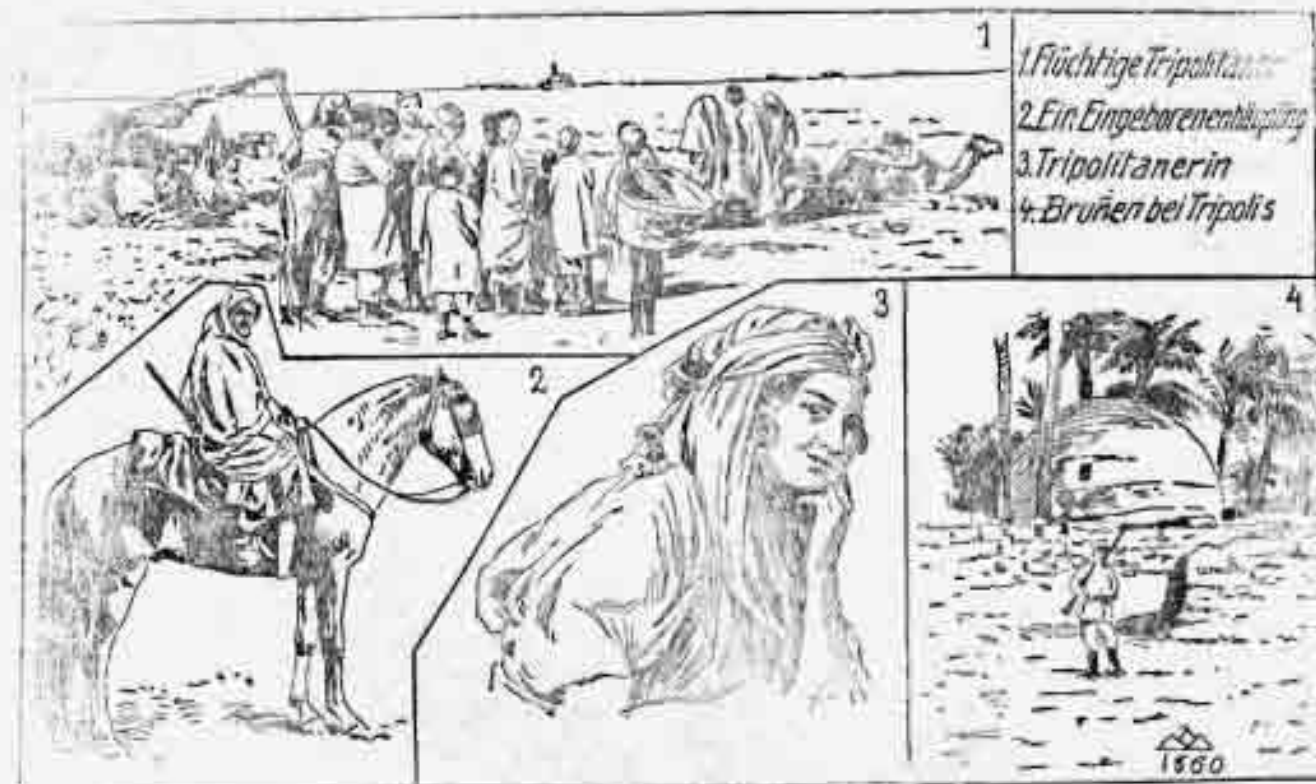
Βάρυνε τὸ χινόπωρο. Καμπάνες
Νεκρώσιμα στὴ χώρα ἀντιλαλοῦνε.
Τῆς φύσης τὴν θανὴ νὰ διαλαλοῦνε,
Ἡ τάχατες θηνοῦν αἰτυχες μάννες!...

Μυσόκοις, 1911.

Τάσος Βιδούρης

Τὸ νέον πηδαλιοχούμενον Ζέππελιν.

1. Flüchtige Tripolitane
2. Ein Eingeborenenhäuptling
3. Tripolitanerin
4. Brunnen bei Tripolis

1. Πρόσφυγες ἐν Τριπόλεως. 2. Ἰθαγενὴς ἀρχηγός. 3. Τύπος γυναικὸς Τριπολίτιδος. 4. Φρουρὰ ἐν δάσει.

'Από τὸ 'Ελληνικὸν Μελόδραμα:

'Η κ. Βαυγαπούλου εἰς τὸν 'Ερνάνην.

'Ο κ. Μ. Βλαχάπουλος.

'Ο κ. Γ. Ἀγγελόπουλος εἰς τὸν Ριγιάττινον.

'Ο κ. Γ. Χατζηλουκῆς εἰς τὴν Μλοίμν.

Σ' ΑΓΑΠΑΙ... ΟΛΙΓΟΝ!

Χριστιανὴν ἄνδρα καὶ ὡραία οὖν Μαργαρίτην, ἢ μικρὰ Μαργαρίτα, καθήκειτο καὶ μαργαρινὸς βαλμύδας καὶ μαργαρινόν. Ὁ πόθος ἦεν ἐκτεταχὴς τὴν ἡμέραν ἐκτετατὴν ἢ μικρὰ Μαργαρίτα!

Καὶ ἄν εἶχεν ἄδικον. Τὴν εἶχον ζητήσαι εἰς γάμον, ἐκτετατὴν καὶ ἄν εἶχε ἀκόμη ἐφόρει καὶ ἡρωσμενάσαι! Καὶ ποῦς; Ὁ ὄρατος καὶ γενναῖος γιὰς Μ., ἐκτετατὴν καὶ ἄν εἶχε ἀκόμη ἢ ἀδελφαί του, τὸν ἐξήλθεν!

Διὰ τοῦτο καὶ ἡ μικρὰ Μαργαρίτα ἦτο ἐξελθὴς ἀπὸ τὴν χερσὶν τῆς.

Τὴν στιγμὴν ταύτην αἱ ἀπαιτήσεις ἐκδομοσύνην ἀπέβαντον αἰθουσαν τῆς ἰσοδοχῆς, ἐπειδὴ μετὰ τινος ὥρας ὁ μελλοντικός της ἠθέλε δώσει εἰς τὴν Μαργαρίταν μαζὴν μετὰ δύο ἀγάτης φίλων καὶ τὸν δακτύλιον τοῦ ἀρραβίου. Ὁ πόθος ἔταλιν ἢ καρδία τῆς Μαργαρίτας! Ἄχ! σὲ μιὰ ὥρα, εἶπε, θα εἶδῃ ὁ μνηστήρ μου. Ὅλα τῆς ἐφάνοντο πλυκτικά. Διὰ τοῦτο ἐξῆλθεν εἰς τὸν κήπον, ὡς ἀνακνεύσει ὀλίγον καθαρὸν ἀέρα. Εἰσῆλθεν εἰς τι μικρὸν κήσον, ὅπου εἶχε μιαν ἀνθοδέσμη ἀπὸ μαργαρίτας καὶ τριαντάφυλλα. Ἄ! μαργαρίτες, εἶπεν, ἄς τὰς ἐρωτήσω νὰ ἴδω μ' ἀγαπᾷ ὁ μέλλων σύζυγός μου ἢ ὄχι; Καὶ ἤρξατο νὰ τὰς φυλλομετρή.

— Μ' ἀγαπᾷ... ὀλίγον... πολὺ... μὲ πάθος...
— Ὀλίγον!...

Μία κωμωδία διεχύθη εἰς τὰ κατωκόκκινα τῆς μάγουλα. Πρὸς στιγμὴν ἢ εὐθυμία ἐχέθη ἀπὸ τὸ πρόσωπόν της. Ἡ μαργαρίτα τῆς εἶπεν ὅτι ὁ μέλλων σύζυγός της τὴν ἀγαπᾷ ὀλίγον!

Ἐρώτησεν ἄλλην, ἠρώτησεν ἄλλο μίαν ἄλλην, ἀλλὰ πάντοτε τὴν ἴδιαν ἀπάντησιν ἐλάμβανεν.
— Ἔστω, ἂν δὲν μ' ἀγαπᾷ πολὺ, μ' ἀγαπᾷ ὅμως ὀλίγον' ἄρα εἶμαι εὐτυχιστέρα τῶν ἄλλων. Ἄ! ὀμιλίας ἀκούει. Ποῦς νὰ εἶναι ἀρά γε; Ἦσαι κἀκεῖ νὰ εἶναι ὁ λατρευτός μου καὶ νὰ μὲ ζητή

'Εκτοῦ θεάτρου τοῦ πολέμου:

'Απόκρουσις Ἰταλικοῦ λόχου.

Ἄς κεραιθὸς λοιπὸν ἀποθῆν τοῦ δένδρου τοῦτου δια νὰ τὸν τραμᾶσω ἂν τυχὸν καὶ διελθῇ ἀπ' ἐδῶ Ἄ! δὲν εἶναι μόνον ἄνδρα; Ἄκουσ καὶ γυναῖκες φωνὴν!... Καὶ ἀκούει τὴν φωνὴν τῆς διδασκαλίσσης μου.

Ἄλλ' ἀφῆκε τὸ ἀγγελλόμορφο πρόσωπόν της Μαργαρίτας ἔγεινε κἀποχρον, αἱ δὲ χεῖρες καὶ ἐκράταν τὰς μαργαρίτας ἐπίγειον!... Ὁ ἀνὴρ ἦτο ὁ μνηστήρ της Μ., ὁ ἄπιος γονατιστὸς τοῦ τῆς διδασκαλίσσης της, τῆς εἶπεν:

— Ὅταν δύο γυναῖκες ἀκούονται, αὐδὲν δύναται νὰ τὰς χωρίσῃ... Κ' ἐγὼ εἶπα ἀγαπᾷ, ἀκούσθη... καὶ σ' ἀγαπᾷ ἡ τορρελλά!
— Ἡ μνηστήρ σοι ὅμως εἶναι ὡραία, ἀπῆντησεν ἐκείνη.
— Πολὺ ὀλίγον παραβαλλομένη πρὸς σέ...
— Δὲν τὴν ἀγαπᾷς λοιπὸν!

— Μὰ πὸς θέλεις ν' ἀγαπήσω; Μία τέτοια καὶ ἐγώ!...

— Ἔστω!...
— Μὰ τὸ ὑπόσχεσαι;...
— Ναι!...

— Ἐμὰρὸς λοιπὸν ἀγγελλόμορφο ἦτο μεταβῆμεν ἐκεῖ, ὅπου μὰς προσμένον!...

Ἄλλ' ἢ ἡ μικρὰ Μαργαρίτα δὲν ἐκινεῖτο πλέον... Τὰ αἵματά της εἶχε παγώσει! Ἦτο λιπόθυμος!... Καὶ ὅταν τὴν ἀνέβρουν, ἐπαγγέλλεν ἐντὸς τῶν χειρῶν της αἰς τὴν καὶ μαργαρίτας, εἰς τὰ φύλλα τῶν ὁποίων εἶχεν ἀναγνώσει:

— Σέ... ἀγαπᾷ... ὀλίγον...

(Μετάφρασις)

ΚΩΣΤΑΣ Μ. ΑΠΡΙΑΝΗΣ

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ

ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

(συνέχεια από σελ. 802)

— Διότι μᾶς φεύγουν. Ἄν ἦσαν ἀπεσταλμένοι τοῦ Χαμήτ, θὰ ἤρχοντο κατ' ἐπάνω μας, καθότι δὲν θὰ εἶχον κανένα λόγον νὰ φύγουν.

— Πολύ σωστά. Ἄλλὰ τότε φώναξε νὰ καθισχάσουν.

Καὶ ἐνοῦντες τὰς φωνὰς των ὅλοι, ἤρχισαν νὰ καλοῦσι μὲ τὸ ὄνομα των τὸν Ἰωάννην καὶ τὴν Γυαλμᾶ. Αἱ φωναὶ ἠντήχουν μὲ θόρυβον βροντῶν. Εἰς τὰ ὅσα τῶν φυγάδων ἐφθάνον παρεμμορφωμένοι, ἀνευ ἐννοίας καὶ δὲν εἶχον ἄλλο ἀποτέλεσμα, παρά νὰ τοὺς κάμουν νὰ ἐπισπεύουν τὴν φυγὴν των.

— Πρέπει νὰ τοὺς συναντήσωμεν, εἶπεν ὁ Ἀσσιρ μὲ τρόμον.

Ἔτσι ἐτρόμαξαν ὅταν τὸν ἤκουσαν.

— Διατὶ τὸ λέγεις ἔτσι; ἠρώτησεν ὁ Μουράτ.

— Διότι κίνδυνος μέγας τοὺς ἐπιπτελεῖ, ἀφοῦ δὲν γνωρίζουν καλῶς τὰ μέρη τοῦ βαδίζου.

— Κίνδυνος!

— Νὰ καταποντισθῶν εἰς τὴν ἄμμον.

Ἔτσι ἐτρόμαξαν.

Ἡ καταβύθιας, ἐπανελάβεν ὁ Ἀλκιβιάδης, εἶναι ἀδύνατος.

Καὶ ὅμως εἶναι, διέκομεν ὁ Ἀσσιρ μετ' ἐπιμονῆς. Κατὰ μῆκος τῶν τειχῶν, τὰ ὅποια περιβίλλουν τὸν Βόσπορον, οἱ μηχανικοὶ, οἱ ὅποιοι ἐκτίσαν τὸν Τεπ-Χανέ, εἶθρον ὑπογειοῦς πηγᾶς, τὰς ἀπέκλεισαν, ἀλλ' ἔκτοτε αἱ πηγαὶ αὐταὶ πάλιν ἐξεπήδησαν καὶ εἶθρον διεξοδὸν πρὸς τὴν θάλασσαν, παρασύρουσαι βαθμῆδον καὶ τὰ μόρια τῶν τειχῶν.

Ἐκεῖ δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Γρήγορα νὰ τοὺς εὐφωμεν.

Δὲν εἶπε περισσότερα. Ὅλοι ἐνόησαν, ὅλοι συνεμερίσθησαν τὴν ἀγωνίαν τοῦ σουλτάνου ἵσπε, ἄλλως τε, φρικωδέστερον ἀπὸ τὴν καταβύθιας εἰς τὴν ἄμμον.

Χωρὶς νὰ συνεννοηθῶσι, διεσκορπίσθησαν εἰς τοὺς διαδρόμους, καλοῦντες, σταματῶντες ἐνίοτε διὰ νὰ ἀκοῦσῃ τὴν φωνὴν τῶν φυγάδων.

Ὅπως ἐφθισαν εἰς τὸ μέρος, ὅπου τὸ ἕδαφος ἐκαλύπτετο ὑπὸ ὕδατος καὶ προὐχώρησαν πρὸς αὐτὰ. Ὅλοι ἐρηφίθησαν εἰς τὴν ἰγρὰν ἄμμον, παρατὰς διαμνηστῆρας τοῦ Ἀσσιρ, καὶ εὐρέθησαν ἀκριβῶς ἐκεῖ, ὅπου κίρριζετο ὁ Ρενῶ καὶ ἡ Γυαλμᾶ νὰ τοὺς ἀνασῶν.

Ἡμιλιτόθυμος ἡ νεανὶς εἶχεν ἀκόμη τὴν δυνάμειν νὰ δεῖξῃ τὸ μέρος, ὅπου εἶχε παρασυρθῆ ὁ Ἰωάννης.

— Ἐκεῖ, ἐκεῖ κίρριζεται...

Μὲ τὸ φῶς τῆς λυχνίας, τὴν ὁποίαν ὁ Μαλαὶκ δὲν εἶχεν ἀφήσει, ἠδυνήθησαν νὰ εὐρωσι τὸν Ρενῶ καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσωσιν εἰς στερεοῦ ἰδάφρους, χάρις δὲ εἰς ἐπιχειρημένας ἐντριβὰς, νὰ τὸν φέρωσιν εἰς τὰς αἰσθήσεις του...

Καθ' ἣν ὥραν ὁ Μουράτ εὐρωσε τὴν μίαν Γυαλμᾶ, τί ἔκαμνεν ὁ Ἀβδούλ Χαμήτ;

Εἰς τὴν αἰθούσαν τῶν Δαβανίων ὁ σουλτάνος τοῦ Γιλδίξ, κατεῖχετο ἀπὸ ἕνα ἀπερίσκεπτον ἐρεθισμὸν, ὅστις ἔφερεν εἰς τὰς παρεΐας του τὸ αἷμα.

Περὶ αὐτὸν ὁ Γέρβας καὶ μερικοὶ τουφεκιστῆδες καὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν νεῆς τρέμουσα καὶ ἐκπληκτικῶς περιέφερε τὸς μεγάλους αὐτῆς ὀφθαλμούς.

Ἡ φαιδρὰ Γυαλμᾶ δὲν ἦτο πλέον τοιαύτη. Ἐξελθοῦσα τῆς γαλλικῆς πρεσβείας, ἐνόμισεν ὅτι ἠλευθερώθη, ἀλλ' ἀποτόμως τῇ ἀπεκαλύφθη ἡ ἀγρία ἀλήθεια. Ἦτο αἰχμάλωτος ὅχι πλέον προστάτων, ἀλλὰ ἐχθρὸς ἐκ τῆς φυλῆς τῆς, ἐκείνου, ὅστις ἐφόρευσε τὸν Ἀχμέτ.

Ἡμιθανὴς ἐκ τοῦ τρόμου, ἀρέθη νὰ ὀδηγηθῆ εἰς τὸ Γιλδίξ, ἐνθεν οὐδεμίαν βοήθειαν ἠδύνατο νὰ ἀναμένῃ.

Ἐμεινεν ἄφωνος, ἀνεμένουσα ἀναισθητῶς τὰ ἀποβησόμενα.

Ἐκεῖ ὁ Ἀβδούλ Χαμήτ ὁμίλει:

— Αὐτὴ ἡ κομῆδία πολὺ διήρκεσεν. Αὐτὸ τὸ ἀθλιὸν παιγνίδιον τῆς διπλῆς Γυαλμᾶ πρέπει νὰ τελειώσῃ. Εἶναι ἀπίστευτον ὅτι ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποίαν ῥέει τὸ αἷμα τοῦ Μουράτ, τὸ ἀγνοεῖ. Ὁ Ἀχμέτ ἦτο ἀφοσιωμένος θεράπων πῶς εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἀναθρέψῃ τὴν κόρην τοῦ Ἀζίζ ὡς χυδαίαν χωρικὴν; πῶς ἐπέτρεψεν ὥστε αἱ δύο νεανίδες νὰ ζήσωσιν ὡς ἀδελφαί;

Καὶ βαθμῆδον παραφερόμενος:

— Αὐτὸ εἶναι ψεῦδος! Εἶναι ψεῦδος κακομῆνον ἐπιτηδες διὰ νὰ ἀπατήσῃ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ἀστυνομίας μου. Αἱ αἱ νεανίδες εἰσεύρουν. Ἄν δὲν ὁμίλησαν ἕως τώρα, ἡ μισητὴ ἐπέμβασις τῶν Φράγκων εἶναι ἀφορμὴ. Ἄλλὰ τώρα εἶναι εἰς τὸ Γιλδίξ, κανεὶς δὲν θὰ εἰμπορέσῃ νὰ τὰς πῆρῃ ἀπ' ἐδῶ καὶ θὰ ἀποκαλύψουν μόναι των τὴν ἀλήθειαν.

Ἐστάθη ἀντικρὺ τῆς Γυαλμᾶ ἀπειλητικῶς.

— Ἀκούς; κόρη.

Ἐκείνη ἔτρεψε. Μὲ φωνὴν πνιγομένην ἐμψύχισε:

— Ναί.

Ἐκεῖ ὁ Ἀβδούλ ἐγέλασε παταγωδῶς ἄγχιον γέλωτι.

— Τότε λοιπὸν θ' ἀπαντήσῃς εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου δὲν θὰ ἐμπαιξῆς τὴν περιέργειάν μου.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ κόρη τὸν ἠρώτα διὰ τοῦ βλέμματός της καθικελεύουσα καὶ τρέμουσα ἐν αὐτῇ.

— Παιὶ εἶναι ἀπὸ σὰς ἡ ἀνευμά μου: προσέθηκεν. Εἶσαι σὶ ἢ ἡ ἄλλη, τὴν ὁποίαν ὀνομάζεις ἀδελφὴν σου;

Ἡ κόρη ἀπήντησε:

— Δὲν γνωρίζω... δὲν τὸ γνωρίζω.

Ἐκεῖ ὁ Ἀβδούλ ἐπορευώθη. Ὑψώσε τὰς πνεύμας του ἀπειλητικῶς κατὰ τῆς κόρης, ἀλλ' αὐταὶ δὲν κατέπεσον ἐπ' αὐτῆς. Διὰ μεγάλης προσπάθειας ὁ σουλτάνος καθιστάσασεν. Ἐπὶ τῶν χειλέων του ἔφερε τὸ σῆμα τῆς βηδειαμα, τὸ ὁποῖον ἦτο φοβερώτερον καὶ τῆς ἀπειλῆς του αὐτῆς.

— Λοιπὸν μοῦ ἀρνείσαι νὰ μοῦ δεῖξῃς τὴν συγγενὴ μου;

— Δὲν ἀρνούμαι, ἀπήντησεν ἡ κόρη. Ὁ Θεός, νὰ μὲ κεραινώσῃ αὐτοστιγμῆ ἂν γνωρίζω ὅτι μοῦ ζητεῖτε.

— Κιλά ἔκαμε; καὶ ἀνέφερες τὸν Θεόν; αὐτῶ; θ' ἀποφραίσῃ. Ἄν εἶμαι φιλαλήθης, θὰ σ' ἐμμεύσῃ καὶ θὰ σὲ στηρίξῃ.

Καὶ ἀπευθυνόμενος εἰς τοὺς σωματοφύλακας:

— Τὴν σανίδα τῆς ἀληθείας... γρήγορα... θὰ ἴδωμεν ἂν αἱ αἰχμαὶ τῆς θὰ λύσωσιν τὴν γλώσσαν αὐτὴν ποῦ φαίνεται ἄλαλος.

Ἡ Γυαλμᾶ ἀφῆκε κραυγὴν καὶ κατέπεσον ἡμιθανῆς ἐπὶ τοῦ διαπέδου.

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ σωματοφύλακες τοῦ σουλτάνου εἶχον σπεύσαι ἔξω καὶ ἔφερον τὴν σανίδα τῆς ἀληθείας.

Ἡ σανὶς αὐτῆ ἦτο κατάσπαρτος ἀπὸ αἰχμηρὰ πηλῆα χάλυβος. ἐπ' αὐτῶν δὲ ὁ δοκιμαζόμενος γυμνόπους ὤφειλε νὰ βαδίσῃ. Αὐτὸ ἦτο τὸ μέσον, δι' οὗ ἀπεσπῶντο ὁμολογίαι πολλάκις ψευδεῖς. Ποσῶς ἀθῶοι ὁμολογοῦν ἑαυτοὺς ἐνόχους διὰ νὰ εὕρουν στιγμῆς ἀνάπαυλαν ἐκ τῶν βλαπτικῶν ἐκείνων!

— Ἐκβάλατε τὰ ὑποδήματά της! ἐβρυχήθη ὁ Γέρβας.

Δύο ἄνδρας ἐγονάτισαν ἀμέσως πρὸ τῆς Γυαλμᾶ καὶ ἤρχισαν νὰ ἐκτελοῦσι τὴν διαταγὴν. Ἀλλὰ ἐσταμάτισαν σχεδὸν μόλις ἤρχισαν. Μία ἤχηρὰ φωνὴ ἀντήχησεν ἐντὸς τῆς αἰθούσας.

— Μία ἐπιστολὴ διὰ τὸν Ἀβδούλ Χαμήτ! ἐλεγεν ἡ φωνὴ ἐκείνη.

Ἔτσι ἐκπληκτικοὶ εἶδον νὰ πίπτῃ ἐν μέσῳ μίαν ἐπιστολὴν, ρηθεῖσα ἀγνωστον πόθεν καὶ ἀπὸ τίνος χειρός.

Ἐκεῖ ὁ Γέρβας μόνον εἶχε τὸ θάρρος νὰ λάβῃ τὸν χάρτην αὐτὸν, ὁ ὁποῖος ἐφθισε τόσον παραδόξως.

Ἐκεῖ ὁ φάκελλος ἔφερεν ὡς ἐπιγραφὴν: «Πρὸς τὸν Ἀβδούλ Χαμήτ».

Ἐκεῖ ὁ Γέρβας τὸν ἔτεινεν εἰς τὸν σουλτάνον. Ὅπως τὸν ἔλαβε, τὸν ἠνοῖξεν, ἀλλὰ μόλις ἐρηφισεν ἐν βλέμματι, ἐν ἐπιφρόνηματι διεστείλε τὰ γέγηθός του.

Ἡ ἐπιστολὴ ἔλεγεν:

«Ἀδελφὲ μου, εἶμαι ἐλεύθερος. Ἀρκεῖ νὰ θελήσω διὰ νὰ λάβω τὸν θρόνον καὶ ἀμέσως ὀλοκληρῶσιν στρατὰ θὰ ταχθῇ μὲ τὸ μέρος μου.

Ἄν αἱ δύο Γυαλμᾶ ἦσαν ἐλεύθεραι, αὐταὶ δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ εἶναι ἀφορμὴ ταραχῶν, εἰ μὴ στηριζόμεναι ἐπὶ τοῦ ὀνόματός μου.

Τὸ ὄνομά μου λοιπὸν εἶναι ἐπικίνδυνον οἷα σφ. Θὰ κάμω ὥστε ν' ἀπαλλαγῆς καὶ τοῦ κινδύνου τούτου.

Διῶξέ τοὺς αὐλικούς σου. Μείνε μόνος μὲ τὴν ἀθῶαν κόρην, τὴν ὁποίαν δὲν θέλει νὰ βασανίσῃς.

Θὰ ἔλθω νὰ παραδοθῶ εἰς τὰς χεῖράς σου. Θὰ κάμω τι περιπέσον; Θὰ σοὶ ἰσχυροῦμαι, ὅτι ἂν αἱ δύο Γυαλμᾶ ἐλευθερωθῶσιν αὐθιγὸν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ Σελαυλικ, πάσα μεταξὺ μας δυσἀρέσκεια θὰ ἐκλείψῃ. Ἐύρεις ὅτι ὁ Μουράτ τηρεῖ τοὺς λόγους του. Περιμένω τὴν ἀπόφασίν σου διὰ νὰ κινωίσω τὴν ἰδικήν μου.

Σουλτάν Μουράτ».

Ἐκεῖ ὁ Χαμήτ ἐν τῇ συγχύσει τῶν σκέψεών του ἐνόησεν ὅτι ἡ κρίσιμος ὥρα ἐσήμανεν.

Ἐκεῖ ὁ Μουράτ εἶπε τὴν ἀλήθειαν. Ὁ λόγος του οὐδέποτε ἔμενε κενός. Ὑπέσχετο ὅτι θ' ἀποθάνῃ, λοιπὸν θὰ ἀπέθνησκον. Ὁ Ἀβδούλ δὲν ἐσκέπητο ποσῶς νὰ σώσῃ τὸν ἀδελφόν του, παρετήρησε γύρω του, διέκρινε τὸν Γέρβαν καὶ τοὺς δούλους, οἱ ὅποιοι περιέμενον τὰς διαταγὰς του, πρὸς μεγαλήν δ' αὐτῶν ἐκπλήξιν, εἶπεν:

— Ἀπετέ μου μόνον μὲ τὴν μικρὰν. Πηγαίνετε.

Καὶ ἐνθ' ὁ Γέρβας τὸν παρετήρησε μὲ ἐραιτηματικὸν βλέμμα, ὁ σουλτάνος ἔπαινελαβε

— Πηγαίνετε!

(ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΜΑΣ

Επιτραπέζια οικυή.

Τα προτιμώμενα είναι τα κρυστάλλινα ή τα εκ πορσελάνης. Τα κίττα πρέπει να τίθενται εις απόστασιν εξήκοντα εκατοστών απ' άλλων και οκτώ εκατοστών από του άκρου της τραπέζης.

Δεξιά θέτουμε το μαχαίριον, άριστερά το περόνιον, δεξιά του μαχαίριου θά είναι το κοχλιάριον. Ούτε το περόνιον, ούτε το κοχλιάριον πρέπει ν' άκονμβά επί της ράχως, δηλαδή δεν πρέπει να φαίνεται το έσωτερικόν των.

Μόνον τα άλατοδοχεία και πεπεροδοχεία θα εφίσκωνται επί της τραπέζης. Τα δοχεία υπό έλαιου, του όξους, της μουσταρδας είναι περιττά, θά παρουσιάζωσι δέ μόνον όταν εκ των συνδαιτημόνων τις τά ζητήση.

Επίσης έχει καταργηθή και η παρουσία της σουπιάς. Η σουπα είναι σεβριρισμένη, όταν οι συνδαιτημόνες καθήσασιν εις την τραπέζαν.

Τα ποτήρια τοποθετούνται όρθά πρό των πινάκων ή αριθμός των εξερετάται εκ της ποικιλίας των οίνων, οι όποιοι θά εφίσκωνται. Τότα έως τέσσαρα ποτήρια είναι πάντοτε άπαραίτητα πρό έκάστου δαιτημόνου.

Αι φιάλαι του οίνου τίθενται κατά μήκος της τραπέζης πλησίον των άνδρων, διότι οι κίριοι είναι υπάχκοι να προσφέρωσι τον οίνον εις τας κυρίας.

Το μάκρον τίθεται επί του πινάκιου διπλωμένον τριγωνικώς· πολλάκις κρύπτουν τό φονά εις τας πτυχάς του μάκρου.

Όταν η σουπα σεβριστεί προτού εισέλθουν οι προσκεκλημένοι, τότε το μάκρον εφίσκεται άριστερά του πινάκιου.

Εις τα επίσημα γεύματα το έδεσματολόγιον εφίσκεται πρό έκάστου πινάκιου· όμοίως έν έτερον σημείωμα αναφέρει τό όνομα έκείνου, ο όποιος θά καταλάβη την θέση.

Εις τα φιλικά γεύματα η οικοδέσποινα προσφορικώς πληροφορεί τους συνδαιτημόνας περί των φαγητών, τα όποια θά προσφερθώσι.

Το καθήκον ταύτο δεν πρέπει να παραλείπη η οικοδέσποινα.

Τα κεντήματα οφείποτε θεωρούνται πραγματά εις μίαν τραπέζαν· η οικοδέσποινα και αι θυγατέρες της θά εβρωσι κατά τα γεύματα να επιδείξωσι την χειροτεχνικήν των ικανότητα.

διότι κατάθεν των άπαιροδοχών, των δαχτυλιών της κομπόστας και εις πολλά άλλα μέρη εδύνανται να κειθώσιν ώραία εργόχειρα.

Διά τας όπόσας υπάχκων ιδιαίτερα οικυή, πινάκια μικρότερα, περόνια και μαχαίρια.

Κατόπιν έκάστου φαγητού το πινάκιον αλλάσσι μόνον το μαχαίριον και το περόνιον μένον, εκτός μετά τό ψάρι, όποτε ο δαιτημόν πρέπει να θέσση το περόνιον επί του πινάκιου, τό όποιον θά λάβη ο ύπηρέτης.

Η ΚΥΡΙΑ ΖΩΗ

Από την μόδα.

Τα μαντιώ έφέτος, καίτοι δεν θα καταλήγωσιν εις πτυχάς, έν τούτοις θά παύσασιν να είναι τόσον στενά, όπως τα του προελλήντος χειμώνου, τα όποια έμπόδιζον τό βήμα.

Η Ιαπωνική μόδα των χειμώνων εις τα μαντιώ θά εγκαταλειφθή. Το Παρίσι πλέον δεν θ' αντιγράψη τό Τόκιο.

Πολύ επίσης συνειθίζονται μαντιώ γαυρισμένα με πλατείας tresses, με πασαμαντροί και από σκιστάς μεγάλων κομβίων εκ δακτύλου, ή κοκαλιού.

Όταν στρέψη τις τό βλέμμα του γύρω, θά ίδη την μεγαλειότητα ποικιλίας των γυναικων και των άμυρίσμων. Έν τούτοις πρέπει να συνεκρίσωμεν να μη βλέπωμεν έκείνο, τό όποιον δεν αξίζει, και να μη σταματώμεν την προτίμησιν μας εις αυτά. Διά να μη γελασθήτε ποτέ, σεβασθήτε περισσότερο την φιλαρμόσκειν και καλαισθησίαν σας, παρά τας μικρολόγους απαιτήσεις της μόδας.

Οι έχοντες άνάγκην άντικειμένον δια δύορα ή δι' άτομακήν των χρήσιν, ως και δι' άγοράς χονδρικώς προς μετεπώλησιν, ως άπευθυνθήσων έν Γαλατά, έντός του Μεγ. Έθνικού Χανίου, αριθμός 11 και 14 εις την ΑΠΟΘΗΚΗΝ

ΙΑΠΩΝΙΚΩΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ υπό άμυρίσους κ. ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ ΟΣ. ΣΑΜΑΘΡΑΚΗ γενικώς άπταρομώστων μεγάλων έξαγωγικωδ οικυών της Ιαπωνίας.

ένθα θέλωσιν εύρη όλαι τα άριστουργήματα της Ιαπωνικής βιομηχανίας εις τιμής άπιστευτώς εύθηνάς.

— Έκ των ύφασμάτων θά έχωσι τά πρωταία τό βελούδον και τά μεταξωτά, τά μάλλινα και οι συνδυασμοί των. Διά τας άμυρίσους των επικαθέσεων, τό βελούδον άλλούν, άπι, σκαδόν χωρίς γαρνιτούρα θά επικρατήση. Τά μάκρον βελούδον ίδιως άριθμεί πολλάς συμπαθείας.

— Πολύ συνειθίζονται οι καρδέλλαι και κρο πάντων εις τας καπέλλαι και την μέσην.

ΙΑΝΘΗ

Μομφή ή εύγνωμοσύνη;

Έκ Μονοστήριον επιστάλλουσιν ήρην:

Αναγνώσα μετά προσοχής την προς τούς κατηγορούς των γυναικων άπάντησιν της αξιωματίας και έπιτυχώς προαποπέσσης τά δικαιώ των άγατητής Φιλομήλας, δια της παρούσης μου απεύδω απ' ενός μέν ίνα δημοσία εκφράσω αυτή τα εγκώδια συγχαρητήριά μου, απ' έτέρου δέ ίνα, άν κα δι ατελήται ή εισημένη, ότι τό θέμα ταύτο είναι αληθώς πολύ μέγα και άναξάνητον, προσθέσω τά εξής:

Επισταμένως παρατηρών τις την φύσιν, κρινόμεν, ότι ο άρσην πάντοτε διαφέρει της γυναικός δια τον άγριον αίστο γαρκαίηρα. Οι πόλεμοι, αι αίματοχυσίαι, πάντοτε, άν άμυρίσσωμεν τον καλύτερον τά διάφορα γεγονότα πέπλον, όφείλονται εις τον χαρακτήρα του ταύτου. Η έξάλειψις, όσον ένεστί, των παθών του, ή εξημέρωσις αΐτου, ως επί τό αλειστον όφείλεται εις την άναγκαιότητα αΐτου σύντροφον, την γυναίκα. Αι έξαρρέσις όφείλονται παλιν εις την άπιστον συμπεριφοράν του άνδρός, διότι ή πληγείσα καρδιά άναγκάζεται κατά φυσικόν νόμον να έδδικηθή. Έάν λοιπόν έποθέσωμεν, ότι τό πλείστον του πληθυσμού εκ γυναικων συνέκευτο, αι δέ δι έφοροι έποθέσεις χώρας τινός έν ταις χώρσιν ανών εφίσκωντο, με' αΐτου πός έχέρων θά ώμολόγη, ότι πός εμφύλιος κα μη πόλεμος θά άπασφείτο. Όταν δέ τά δύορα της γυναικός τόσον μεγάλα είναι, δεν πρέπει να εκτιμώται και να λατρεύεται αντί να κατηγορηται.

Μετ' έπιλήφσεως ΟΔΓΡ Ν. ΡΟΥΜΗ

Sauvedent

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΕΡΠΝΑ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΧΩΡΙΣ ΤΟΝ ΞΕΝΟΔΟΧΟΝ

Ήτο πρωί και ο κ. Παροφίδης έπινε τον καφέ του, ότι ο διανομείς του έκομισε την επομένην επιστολήν, από την πενθερά του :

Σίνθη, 10^η Οκτωβρίου 1911.

Αγαπημένα μου παιδιά,

Την επομένην Τρίτην να με περιμένετε εις τον σταθμόν του Σιρκειή. Απεφάσισα να πάω να σας ιδώ και να περάσω μαζί σας καμμία δεκαπενταριά ημέρας. Η καρδιά μου σας επεδύμησε. Τόσα χρόνια δέν σας είδα, δέν πικρή βραδιά χωρίς να μη σας δω στον ύπνον μου. Καλήν συνάντησιν την Τρίτην.

Σ. Χ.

— Τι είναι; ηρώτησεν η κ. Έρασμία Παροφίδου.

— Τι είναι; δέν το βλέπετε; Είναι καραλή. Η προκομμένη ή μαμμά σου διάλεξε καιρό να μάς έλθη τώρα που το κρεας έχει δεκαπέντε γρόσια και τα τουρκικά είκοσι, το ζαρκιβάτι είναι φρωτιά και λαύρα, τα ζύλια έχουν έξηντα γρόσια και τα κάρβουνα εκατό, και ή Μαιριγιά μάς πέντε προχθές την ποδιά της, και την δεκάμη δέν την βλέπομεν ούτε μέτρο κιάλι... Ηδρε καιρό να μάς κοπιώσῃ...

— Βεβαίω, όταν είναι για την μητέρα μου, όλα είναι δύσκολα. Ανήτη για την ιδιότη σου... Αλλ' άκουσε, έχω μίαν ιδέαν. Ηξεύρω την μαμμά μου, είναι υπερήφανη και καινοδόχος, όπως άλλως ή Ξανθιώτισσα. Είναι σφιχταίς, μα σὺν τὸ λήσον... το λύσιν.

Εάν φανόμεν εις τα μάτια της ότι έχουμε καλά τον τρόπον μας, θα μάς δώσῃ, είμαι βεβαία. δέν πρέπει να μωρισθῇ πως τάχουμε στενιά, διότι τότε θύ δέσῃ την σακκούλα της και δέν της την λύσει τότε ούτε ή Μέγας Αλέξανδρος, που έλλυσε τὸν γόρδιον. Αν κάνουμε ὅμως τὸν ἐκπιτάσιον, τότε, διά να μάς δείξῃ, ότι και εκείνη είναι ἐγκατάστατος, θα δώσῃ τὰ διπλάσια τὸν ὅσον ἐκπιπιετο να δώσῃ.

Η ιδέα ήρθεσεν εις τὸν κ. Παροφίδην. (Ἐν παρενθέσει: ο κ. Παροφίδης ήτο Ἀνατολίτης, τὸν ὀνομα Τατακτζόγλου, ἐξενγενισθεὶς δὲ μετονομάσθη Παροφίδης.) Κλείει ή παρενθέσις.

— Λοιπόν, εἶπὸν να ιστάγη εις τὸ μεσιτικὸν γραφεῖον τοῦ κ. Σαλίχα, και να τὸν παρακαλέσῃ να μάς βρῇ για δεκαπέντε μέραις μια μαγειρίσσι φαντακτερή, και ἐγὼ θα προσπαθῶ να βρῶ μερικα χρήματα.

Η κ. Έρασμία εἶρε μαγειρίσσαν και ο κ. Παροφίδης εἶρε ἕνα γενναία πιατωτήν του, ὅστις ἐνυνη ὑπογραφῆς γραμματίου δεκαπέντε ἡμερῶν ἐκδόσεως και ἀξίας τεσσαράκοντα λίρῶν, τοῦ ἐδάνεισε τριάκοντα λίρας.

Η Τρίτη ἔφθασεν. Εἰς τὸν σταθμόν τοῦ Σιρκειή ἐντὸς μεγαλοπρεποῦς αὐτοκινήτου τῶν ἀμαξοστασιῶν Ζαδαίνα ο κ. και ή κ. Παροφίδου ἀναμένουσιν ἀνεπομόνως τὴν ἄφιξιν της συμβατικῆς.

Εἰς παρατεταμένους συριγμὸς ἀκούεται, ή ἀμφοστοιχία ἔφθασεν. Ο κ. και ή κ. Παροφίδου κατατρέφουσιν ἀπλήστως τὰς θυρίδας, ρίπτουσι μίαν χαράς κρουγῆν «να την» και τρέχουσι πρὸς αὐτήν...

Γοργόν, ταχὺ τὸ αὐτοκίνητον Ζαδαίνα, πετῆ ἐπὶ τῶν λιθοστρωτιῶν της Σταμπούλ, ὑπερπηδῆ την

Γέφυραν, διασχίζει τὴν Μεγάλην ὁδὸν τοῦ Πέραν και φθάνει τέλος εἰς τὸ Σισλή, ὅπου ὁ κ. Παροφίδης διαμένει.

Εκεῖ ή μαμμά να μή στάξῃ και να μή βοῆξῃ, ποιὸς να τὴν προτοπικουηθῇ. Η ἡμέρα διήλθεν ἐν μέσῳ ἀμεταπτώτου εὐθυμίας, τὸ ἑσπέρας παρετέθη ἐν μεγαλοπρεπέστατον δείπνον και εἶτα μετέβησαν εἰς τὸ θέατρον.

Η μαμμά ήτο κατενθουσιασμένη ἀπὸ τὴν εὐημερίαν της κόρης της, και τὴν επομένην κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου δέν ἐβάσταξε πλέον και εἶπε:

— Πόσον εἴσθε εὐτυχεῖς, παιδιά μου! Πόσον εἴσθε εὐτυχεῖς! Αλλὰ και ἐγὼ δέν είμαι ἀχάριστος, θὰ σας χάσω και ἐγὼ μίαν ἐκπληξιν.

Τὸ ζεύγος Παροφίδου ἀφίνουσι τὰ πειροῖνια και τὴν κυττάζουν.

— Ἐχω και ἐγὼ μίαν μικρὴν περιουσίαν, και ἐκείθεις τὴν Ξάνθην δέν έχουμε κολλὰ ἔξοδα, ἐνῶ εἶπὸ ὁ βίος είναι πολυδάπανος. Ναί, ναί, τὸ γνωρίζω, μή μοῦ πῆτε ὅχι, και συνέλαβα μίαν ιδέαν, διά τὴν ὁποίαν θα μ' ἐνθυμεισθε πάντοτε, ή! είμαι βεβαία!

Η κ. Έρασμία ἔφθασεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ συζύγου της, τὸ ἴδιοιον ἐσήμαινε, δέν σοῦ πῶλεγα.

Και ὁ κ. Παροφίδης ὅλως ἐκστατικὸς:

— Καλή μου μαμμά! Εἶσαι θεσσαυρὸς κίσημάτων!

Εκείνην τὴν ἑσπέραν τὸ ζεύγος Παροφίδου ἔπασεν εἰς τὸ κρεββατὶ γμιτῆ ἀπὸ χαράν.

— δέν σοῦ πῶλεγα, ήξεύρω τὴν μαμμά μου. Να ιδῆς, θα κληρονομήσωμεν τὸ ἐνοίκιον, θα ἐκπληροῦσωμεν τὸν μπαζιλή, τὸν μανάβη, τὴν ράπτρια, θα ἀγοράσωμεν ζύλια και κάρβουνα, θα κάνουμε καινούργια ροζα... Καμμία διακοσασιά λίρας μάς φθάνουσι:

— Μὰς φθάνουσι, ἀγάπη μου, (αὐτὴν τὴν λέξιν χροῖνια εἶχε να τὴν ἀκούσῃ ή κ. Έρασμία).

— Καλά, ἀγάπη μου, να δῆς, θα της ἔχομε.

Ἀπεκοιμήθησαν με τὰ γλυκύτερα ὄνειρα.

Τὴν επομένην ο κ. Παροφίδης ήτο ἰσὺ ποτε ἐλευθεριώτερος. Ἐξήτησεν ἀπὸ τὰ ἀμαξοστάσια Ζαδαίνα τὸ μεγαλοπρεπέστατον αὐτοκίνητον, και δι' αὐτοῦ ἐξέδραμον εἰς τὰ χωρία τοῦ Βασπόρου, κατῆλθον εἰς τὸ Νεοχώριον, διέτρεξαν ὀλην τὴν παραλιαν μέχρι Βαθυροισακός, ἐκεῖθεν ἀνῆλθον διά της ὁδοῦ τοῦ Ζωθαπαιῖον «Νεκταρ» εἰς τὸ Βαζικιοί, ἐπήρσαν πρὸς ἀνακούφισιν ἕνα καφεδάκι εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ κ. Μιχάλη, κατόπιν ἐπεκέρθησαν τὰ ἑδραγογεία τοῦ Βαζικιοί, τοῦ Βελιγοραδίου και διά της ὁδοῦ Μανρογορδάτου ἐπισηλθον εἰς τὸ Χατζή, Ὁσμάν Μπαῖρ, ὅπου πλονασιόπατον γεῦμα τους ἀνίμετεν. Ἐκεῖ ο κ. Παροφίδης και

ἀνβέφάνηκε χουβαρδῶ. Ἐδέν ἤκουε, ἄλλο, πάλι φέρε και φέρε. Η κ. Παροφίδου εἰς αὐτὸ τὸ πικνελημμένον φέρε και φέρε, ἔκατοῦσε τὸ πόδι, πὸς τρουφεροῦ ἡμίσος της, ἄλλ' ἐκεῖνος με ἐνῆνεμα της ἔλεγεν:

— Ἐννοιά σου, μή φοβεῖσαι, εἶναι μία πραγματάθεσις κεφαλαίων, διά της διακόσιας.

Η ἡμέρα της ἀναχωρήσεως της μαμμῆς ἔφθασε τέλος.

Τὸ ζεύγος Παροφίδου ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν ἐβλεπον τὴν μαμμά, πότε θα λύσῃ τὴν σακκούλα. Εἰς πᾶσαν κίνησιν τῶν χειρῶν, ἐνόμιζον, ὅτι θα ἔμβων εἰς τὴν τσέπη. Ἀφῆνης ὁ κωδωνίσκος της θύρας ἐκρούσθη θορυβῶδως. Εἰς ἰπάλληλος τῶν καταστημάτων Δεκουζή ἐκόμισεν ἕν κιβώτιον. Η μαμμά λαμβάνει τὸν λόγον και με εὐγλωττίαν πονοβουλευτικὸν ῥήτορος:

— Παιδιά μου, εἶπε, βλέπω, ότι ή κοινωνική σας θέσις είναι πολὺ ἀνωτέρα, παρ' ὅτι τὴν ἐπισημνίζομεν ἀλλ' ἀνθρώποι της θέσεώς σας, οἱ λαοὶ δέχονται κόσμον καθὼς πρέπει, δέν πᾶγει να ἔχουν πᾶνον ἀπὸ τὸ τραπέζι τους τιαυτήν λαμπίνα. Ἐσκέφθην λοιπόν, ότι θα ήτο πολὺ προτιμώτερον, ἀντὶ να σας δώσω της διακόσιας λίρας, πὸς τις εἶχα φέρε εἰς αὐτοῖσια χρήματα, να σας πᾶρον θα πολυελαίον, και ἴδου αὐτὸς. Εἶναι θαυμάσιος, αὐτὸ ἀπὸ γνήσιον κρυστάλλον τοῦ Μπακαρά, ἔχει μίαν λάμπα 100 κηρίων, τρεῖς τὸν εἴκοσι και ἕκα τὸν πέντε, οὕτω θα ἔχετε ἕνα μεγαλοπρεπὴ πολυελαίον διακοσίαν δέκα κηρίων. Ὁ! εἶναι βεβαίως, ότι με τὸσον φῶς οὐδέποτε ἐν ὄσῳ ἔητε θά με λησμονήσετε. Καὶ ἐξώδεγα, ἂν ἀγαπᾶτε, της διακόσιας!

— Μαμμά... ἐθυδύρισεν ή Έρασμία. Η κ. Παροφίδης δέν εἰμπορεῖ να ἐκκλιδοῦσῃ τὸ στόμα του. Σκέπτεται της τεσσαράκοντα, πὸς λήγουν αἶφιον, τὸν μπακάλη, τὸν μανάβη, τὸν φρωτιά, τὸν... και τὸν...

Η ὄρα ὅμως της ἀναχωρήσεως πλησιάζει και ή μαμμά ἐν μέσῳ νεκρικῆς σιγῆς, τὴν ὅποιαν ἰσοδίδει εἰς τὴν συγκίνησιν, ἀποχαιρετᾶ τὰ προφιλή της τέκνα. Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἀπαιροῦται τὴν κόρην της, ή συγκίνησις της ἔρθησεν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὅστε προσέκρουσεν ἐπὶ τοῦ κιβωτίου τοῦ πολυελαίου και παρ' ὀλίγον να τὸ ἀνατρέψῃ.

Τὸ μικρὸ ἐγγονάκι της, τὸ ὅποιον παρῆσται εἰς τὴν σιγῆν ταύτην, ἤρπασε διά τῶν μικρῶν του χειρῶν τὸ κιβώτιον και με ἐν χαριτωμένῳ χαμόγελῳ λέγει εἰς τὴν γιαγιά του:

— Γιαγιά, σιγὰ τὸν πολυελαίον!

Ν. Σ.

Ο κ. Ν. Βασιλειάδης, ἰατρός, συνέστησεν εἰδικὴν κλινικὴν γυναικολογίας και μαιευτικῆς στήν Μεγάλην Ὀδὸν τοῦ Πέραν (πασαῖ Ὀλιβο) πλάγι στήν Παναγίαν. Θεραπευτικὴ διά νέων μεθόδων και νέων ἐργαλείων. Ἱατρικαὶ συμβουλαὶ διά μυστικῶν ἐπιστολῶν. Συμβουλαὶ και ἀποκοπήν. Οἱ πτωχοὶ κάθε Πέμπτην δωρεάν.

ΔΕΛΤΙΟΝ
 παρέχον δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὰς σεις τὸν ἐν τῷ 33^ῳ φύλλῳ δημοσιεῖο Ἱννευματικῶν Ἀσκήσεων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

Ἐλήφθησαν εἰς τὰ Πατριαρχία διάφορα γράμματα ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, δι' ὧν καταγγέλλονται ἁπερβιάσεις εἰς τὸ ἐκπαιδευτικόν μας ζήτημα.

— Κατὸ τὴν συνεδρίαν τῆς Τρίτης ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ ἀνεγνώσθη τηλεγράφημα τῆς κοινότητος Προγκήπου σχετικῶς πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Στρατοδικείου καταδίκην τοῦ προσηλαμένου κ. Βασιλείου. Ἐνεκρίθη νὰ ἐνεργήσῃ ἡ Μητρόπολις Χαλκηδόνος τὰ δεόντα.

— Ὁ Σεβ. ἅγιος Νικαίας κ. Βασιλείος ἀφίχθη ἐνταῦθα, ἐνθα θὰ μείνῃ ἡμέρας τινὰς δι' ὑποθέσεις τῆς ἐπαρχίας του.

— Συνεχίζων τὸ ἐν τῇ προχῆ αὐτοῦ παροικία ἀνορθωτικόν του ἔργον ὁ Π. μητροπολίτης Βελλᾶς καὶ Κονίτσης κ. Σπυρίδων, ἱδρύσεν ἐν τῇ Ἱερᾷ μονῇ Βελλᾶς ἱεροδιδασκαλεῖον. Τὰ ἐγκαίνια τοῦ πνευματικοῦ τούτου φυτωρίου ἐτελέσθησαν μεγαλοπρεπέστατα ἐσχάτως ἐν μεγάλῃ συρροῇ κόσμου ἐκλεκτοῦ, μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνοντο οἱ βουλευταὶ Ἰωαννίνων, δημοσιογράφοι, καθηγηταὶ καὶ πολλοὶ τῶν γραμμάτων σκαπανεῖς, ἔξ Ἰωαννίνων μεταβάντες ἐπὶ τούτῳ εἰς τὴν μονήν. Διὰ τῆς ἱδρύσεως τοῦ ἱεροσπουδαστηρίου τούτου ὁ μητροπολίτης Βελλᾶς

ἔλυσεν ἐν σπουδαῖον διὰ τὴν ἐπαρχίαν του πρόβλημα, διότι οἱ μέλλοντες νὰ ἐξέλθωσι τῆς σχολῆς, μετὰ τετραετὴ ἐν αὐτῇ φοίτησιν, χειροτονούμενοι, θὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ἱερεῖς καὶ διδάσκαλοι εἰς τὰ χωρία καὶ τὰς κομποπόλεις. Χάριν τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ τοῦ ἱεροδιδασκαλεῖου, ὁ παρὰ τῇ ἀγγλικῇ ἐν Αἰγύπτῳ κυβερνησὶ ἀνωτέραν κατέχων θεοὶν ἔγκριτος ὁμογενὴς κ. Α. Πύλλης (υἱὸς) προσφέρει ἑτησίως λίρας 150. Ἐλπίζομεν ὅτι οἱ φιλόμουσοι Ἑπειρωταί, καὶ ἰδίᾳ οἱ ἐκ τῆς ἐπαρχίας Βελλᾶς καταγόμενοι, θὰ βοηθήσωσιν ἐνθέρμως τὸ ἔργον τοῦ ἀκουράστου καὶ θερμοσρογῶ μητροπολίτου των.

— Συνήλθεν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἡ Ἐκπαιδευτικὴ Ἐπιτροπὴ, σχοληθεῖσα ἐπὶ διαφόριον ζητημάτων. Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην ἡ Α. Θ. Π. ὁ Πατριάρχης προέβη εἰς ἀνακοινώσεις περὶ τῆς καθόλου καταστάσεως τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἡμῶν πραγμάτων καὶ τῆς ἐπιγούσης μεταρρυθμίσεως αὐτῶν εἰς σύστημα συγκεντρωτικώτερον.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἀφίξεις. — Ἀφίκετο ἐνταῦθα ὁ ἐν Δεδεαγάς χαρτοπώλης καὶ πρακτικῶ ἐφημερίδων, ἡμέτερος δ' αὐτοῦ ἀντιπρόσωπος, κ. Γρηγόριος Καραμ-

χάλογλου, χάριν τῶν ἐργασιῶν, καὶ πρὸς βελουτισμὸν τοῦ καταστήματος αὐτοῦ.

Γάμοι. — Ἐν κύκλῳ συγγενῶν ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Κωνστ. Μ. Κουμάκη, υἱοῦ τοῦ πράκτορος τῆς Ἑλληνικῆς Ἀτμοπλοίας Τζων Μὰν Δουὰλ κ. Μ. Κουμάκη, καὶ τῆς κ. Μαρίας Ξανθοπούλου, ἀδελφῆς τοῦ γνωστοῦ δικηγόρου κ. Γεωργ. Ξανθοπούλου. Τοὺς στεφάνους ἀντήλλαξεν ὁ κ. Λέων Λεοντίδης. Τοῖς νεονύμφουσι ἀπευθύνομεν τὰς καλλιτέρας εὐχὰς μας.

— Ἐτελέσθησαν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν Κοντοσκάλῳ οἱ γάμοι τοῦ κ. Προδρόμου Π. Πορτολίου μετὰ τῆς δος Μαρίας Π. Ἰωσηφίδου. Τοῖς νεονύμφουσι εὐχόμεθα τὸν βίον ἀνιέρων.

— Τὴν Κυριακὴν, 30 λήξαντος, ἐτελέσθησαν ἐν Τριγλίᾳ, ἐν μέσῳ συγγενῶν καὶ φίλων, οἱ γάμοι τοῦ ἐν Μυριόφυτῳ φαρμακοποιοῦ καὶ καλλίστου νέου, κατακτιθέντος δὲ κατὰ τὸ δῶσθημα τῆς ἀπόθι ὀλιγοήμερου διαμονῆς του τὴν γενικὴν συμπάθεια καὶ ἐκτίμησιν κ. Κλεάνδρου Κυριαζίδου μετὰ τῆς ἐπίσης συμπαιθετατικῆς καὶ διὰ πολλῶν ἀρετῶν πεποικισμένης δεσποινίδος Ἑλένης Κ. Καλεμκερῆ, ἀδελφῆς τοῦ ἐν τῇ περιφερείᾳ μας διακρινόμενου ἱατροῦ κ. Ἰωάννου Καλεμκερῆ. Τοῖς στεφάνουσι ἀντήλλαξεν ἡ χαριστάτη καὶ εὐγενεστάτη κ. Κατίνα Ι. Καλεμκερῆ. Τὴν στέφιν ἐπηκολούθησε διαχτυκιστὴ ἑσπερίς, παρηλατῆσις μέχρι πρωΐας. Ἡ κοινότης ἡμῶν οὐσσωμος μετὰ μεγίστης λύπης ἀπεχαιρέτησε τοὺς σήμερον διὰ Μυριόφυτον ἀναχωροῦντας νεονύμφους, εὐχομένη αὐτοῖς ὀλοφύχως τὸν συζυγικὸν βίον ἀνιέρων καὶ πλήρη εὐδαιμονίας. — Θ. Μ.

Γράφουσι ἡμῖν ἐκ Τραπεζοῦντος : Ἐβούνοιοι ἐτελέσθησαν τὴν 23 Ὀκτωβρίου οἱ γάμοι τοῦ κ. Ὁμήρου Χ. Καλλιανίδου μετὰ τῆς χαρτοβούτου δεσποινίδος Ἀθηνᾶς Κ. Λαμπριανίδου.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, 30 τοῦ αὐτοῦ, ἐτελέσθησαν ἐπίσης οἱ γάμοι τοῦ κ. Πέτρου Μ. Λαζαρίδου μετὰ τῆς σημοπρεποῦς δεσποινίδος Ἐδρικλείας Ι. Τερζοπούλου. Εἰς τὰ εὐαχμοστά Λεῦγῃ εὐχομαι εὐτυχὴ καὶ ὄλιβιον οἰκογενειακὸν βίον. — Ν. Χ. Σιδηρόπουλος.

Ἀρραβῶνες. — Ἐν Μεγάλῳ Ρεῦματι τὴν 23 λήξαντος ἐγένοντο οἱ ἀρραβῶνες τοῦ κ. Λεοντίου Θ. Τερζιαζου, λιαν γνωστοῦ ἐν τῷ ναυτικῷ κόσμῳ τῆς πόλεός μας καὶ ἐκ τῶν μετόχων τῆς Πατριωτικῆς ἀτμοπλοίας, μετὰ τῆς συμπαιθετατικῆς δος Φανῆς Χ. Μπουστανιζόγλου. Εἰς τοὺς μνηστευθέντας εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέφιν.

Ὁδεῖον. — Ἐξακολουθοῦσι μετὰ περισσοῦς ἐπιτυχίας αἱ παραστάσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ θιάσου Ροζαλίας Νίκα-Φύρστ - Λεπενιῶτη. Κατὰ τὴν λήξαν ἐβδομίδᾳ παρεστάθησαν τὸ λεπτόν ἔργον ὁ «Μπαμπᾶς», τὰ φημισμένα «Παναθήνια», ἡ χαριτωμένη κομωδία «Ἐχετε νὰ δηλώσετε τίποτε;» εἰς τὰ ὁποῖα διεκρίθη ὄλος ὁ θιάσος, ἴσως καὶ κατέκτησε τὰς συμπαιθετίας τῆς περσικῆς κοινωνίας μας. Σήμερον ἡ τραγῳδία «Οἰδίπους Τύραννος», ἰς ἣν διακρίπει ὡς Οἰδίπους ὁ κ. Φύρστ καὶ αὐριον διὰ πρώτην φορὰν αἱ «Μαριονέτες». Δὲν πρέπει νὰ λείψῃ κανεὶς σήμερον καὶ αὐριον ἀπὸ τοῦ Ὁδεῖου.

ΟΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ

Ἐκ τῶν λυτῶν, ὧν τὰ ὀνόματα δημοσιεύονται ἐν ἄλλῃ σελίδι, ἐκέρδιον διὰ κλήρον οἱ ἑπόμενοι :

- Εὐδόκιμος Νικολόπουλος, ἰερολόγιον.
- Κ. Γιασόγλου, Σμύρνης, χαρτοφυλάκιον.
- Τολμηρὸς Ναύτης, καρφίταιν λιμοδέτου.
- Ἑλληνικὴ Ι. Στανυρίδου, ἐπίχρυσον περιλαίμιον κόσμημα.
- Ἑλένη Ροσσοπούλου, μετάλλιον ἐπίχρυσον.
- Ἐξυπνο Ἰβουλί, λεύκωμα γραμματοσήμων.
- Εὐγενὴς Πόθος, Φαιδρὸν Ὀνειρον καὶ Ι. Πέτρογλου, ἀνά 50 εἰκονογραφημένα δελτάρια.

Τὰ βραβεία διὰ τοὺς ἐνταῦθα λυτὰς θὰ δοθῶσι τὴν προσεχῆ Τετάρτην, τῶν δ' ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐσθῆς ὡς λάβωμεν τὰ ἔξοδα τῆς ἀποστολῆς των.

ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
ΧΡΥΣΑ ΜΕΤΑΛΛΙΑ
Εἰς τὰς
ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ
τῆς Χάγης 1908, Ρώμης 1909,
Λονδίνου 1909.

Οἶνος Κινοῦ
ΤΟΝΩΤΙΚΟΣ, ΡΩΣΤΙΚΟΣ :

ΑΠΟΘΗΚΗ :
Φαρμακείον Ἀγγλο-Ἀμερικανικόν,
Πέραν, Μνηματάκια, 63.

ΜΟΝΟΝ

Εἰς τὸ Οἰκογενειακὸν Ἐξουλοχεῖον

ΟΛΥΜΠΟΣ

ΠΕΡΑΝ, ΤΕΠΕ ΜΠΑΣΗ

Ἐναντι τῆς Ἀγγλικῆς Περιοχίας, ἐβρίσκειτε ἄκραν καθαριότητα, ὑπηρεσίαν ἀνεπλήρητον καὶ τιμὰς συγκαταβατικὰς.

Ὅσοι φθάνετε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν νὰ καταλύετε εἰς τὸν «ΟΛΥΜΠΟΝ».

Διευθυντῆς : ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΕΛΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

(συνέχεια από σελίδος 794)

ΣΟΥΛΤΑΝ ΜΕΧΜΕΤ Β', Ο ΠΟΡΘΗΤΗΣ

(1451 - 1481)

Ο νέος σουλτάνος ἐνεθρονίσθη ἐν Ἀδριανουπόλει τῆ 10 Φεβρουαρίου 1451. Ἀφοῦ δὲ ἀπέστειλε μετὰ πομπῆς καὶ παρατάξεως πρὸς κήδευσιν καὶ ταφὴν εἰς Προβαν τὸν νεκρὸν τοῦ πατρὸς του, ἐπεδόθη δραστηρίως εἰς τὴν διοίκησιν τῶν πραγμάτων τοῦ κράτους, αἰσθανόμενος ἑαυτὸν προωρισμένον διὰ μεγάλα ὑπὲρ τῆς Ὀσμανικῆς δυναστείας ἔργα, καὶ ἰδίως διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς μεγαλοπόλεως τοῦ Βυζαντίου, ἣτις ἐκράτει τὴν κλειδα τῶν δύο τῆς Ἀνατολῆς θαλασσῶν καὶ τὴν μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν ἠπειρῶν γέφυραν, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Μεχμέτ ἠνόμαζεν ἐνεκα τούτου «*Ἀδάμαντα συγκολλημένον μεταξὺ δύο σμαράγδων καὶ δύο σαρφείρων*».

Καὶ σωματικῶς καὶ ἠθικῶς Μεχμέτ ὁ Β' διεκρίνετο τῶν προγόνων του. Χαλιωδίνης κράσεως, ὑψηλόσωμος, τραχὺς τὴν μορφήν, μέχρι σκληρότητος αὐστηρὸς τὸν χαρακτήρα, θαυμασίως εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ὀπλῶν ἐξησκημένος, παράτολμος καὶ ἐπίμονος εἰς τὰς ἀποφάσεις του, ἀλλὰ καὶ συνετὸς συγχρόνως, ἐνθερμος δὲ ζηλωτὴς τῆς δόξης τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, εἰς τοῦ ὁποίου τὰ κατορθώματα ἰδιαζόντως ἐτέρπετο καὶ ἐνετρυφα, ἦτο ὁ μόνος διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐνδεδειγμένος Ὀσμανίδης ἡγεμῶν. Ἐγίνωσκε καλῶς τρεῖς γλώσσας: τὴν Τουρκικὴν, τὴν Ἑλληνικὴν καὶ τὴν Σλαβικὴν· εἶχε κάμει σοβαρὰς μελέτας ἐπὶ τῆς ἀρχαίας καὶ νεωτέρας τῆς Εὐρώπης ἱστορίας· ἦτο ἐμδριθῆς γνώστης τῆς γεωγραφίας καὶ τῆς στρατιωτικῆς τέχνης, εἰς ἣν παιδίσθεν ζωηροτάτην ἤσθάνετο κλίσιν.

Καὶ πρῶτον μὲν ἐφρόντισε ν' ἀπαλλαγῆ τοῦ μικροτέρου ἀδελφοῦ του Ἀχμέτ, τὸν ὁποῖον διέταξε ν' ἀπαγχονίσωσιν ἐν τῷ λουτρῷ καὶ συνῆψε τριετὴ μετὰ τοῦ Οὐνούδου εἰρήνην. Μεθ' ὃ ἐδέχθη τοὺς πρέσβεις τῶν διαφόρων τῆς Βαλκανικῆς Χερσονήσου μικροηγεμονιῶν καὶ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πρὸς τοὺς ὁποίους ἰδιαζόντως εἶχε λειψθῆ φιλόφρων, διαβεβαιώσας αὐτοὺς περὶ τῆς φιλίας καὶ ὁμονοίας του ἐφ' ὅρου ζωῆς, ἀνταπαντήσας δὲ διὰ μεγαλοπρεποῦς καὶ αὐτὸς πρεσβείας εἰς τοὺς χαιρετισμοὺς τοῦ Κωνσταντίνου.

Ὅλα ὅμως ταῦτα ἦσαν ἀπλᾶ προσχήματα, διὰ νὰ λάβῃ ἐν τῷ μεταξὺ καιρῶν καὶ διοργανώσῃ τὰς δυνάμεις του. Καὶ πραγματικῶς, δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς καὶ τῆ 26 Μαρτίου τοῦ ἐπιόντος ἔτους (1452), ἦλθε καὶ ἔθηκε τὰ θεμέλια τῆς οἰκοδομῆς τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ἐπὶ

τοῦ Βοσπόρου φρουρίου¹, διὰ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ὁποίου οὐ μόνον τὴν ἐξ Ἀσίας εἰς Εὐρώπην διάβασιν ἐξασφάλιζεν, ἀλλὰ καὶ τὴν πόλιν ἀπὸ πάσης μετὰ τοῦ Εὐξείνου Πόντου συγκοινωνίας ἀπέκλειε.

Πρὸ τῆς νέας ταύτης καταστάσεως τῶν πραγμάτων, ὁ Κωνσταντίνος ἀπέστειλε πρέσβεις πρὸς τὸν πάπαν Νικόλαον Ε' (1447—1455), διάδοχον τοῦ γνωστοῦ μας πάπα Ἐυγενίου τοῦ Δ', καθὼς καὶ πρὸς τὴν γερουσίαν τῆς Βενετίας, ζητῶν ἐπείγοντως βοήθειαν. Ἄλλ' ὁ μὲν πάπας, προθαλὸν ὡς πρόφασιν τὴν μὴ ἐκτέλεισιν τοῦ ὅρου τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ὑπὲρ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐκώφευσεν· οἱ δὲ Βενετοί, διὰ τοὺς ὁποίους ἡ ἄλυσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἢ ἀπέβαινε τραῦμα καίριον, καθόσον μετὰ τὴν πτώσιν αὐτῆς θὰ ἔχανον καὶ αὐτοὶ μετ' οὐ πολὺ πάσας τὰς εἰς διάφορα τῆς Ἀνατολῆς παράλια ἀποικίας καὶ κτήσεις τῶν, ἀπεφασισαν νὰ στείλωσι βοήθειαν, διετάχθη δὲ ὁ γνωστός μας ναύαρχος Πάκωδος Λορεδανὸς νὰ συλλέξῃ καὶ ἐφοδιάσῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερα πλοῖα καὶ νὰ πλεύσῃ εἰς Κωνσταντινουπόλιν. Ἐν τούτοις ὅμως ὅλοι αἱ πομπῶδεις αὗται ὑποσχέσεις καὶ ἐπαγγελίας περιωρίσθησαν ἐπὶ τέλους:

1] Εἰς δύο μικρὰς πολεμικὰς γαλέρας, αἱ ὁποῖαι, ὑπὸ κυβερνήτην τὸν Γαβριὴλ Τρεβιζάνον, κατέπλευσαν ἐκ Βενετίας, κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1452² καὶ

2] Εἰς τέσσαρας ἀκόμη ἐμπορικὰς γαλέρας, αἵτινες διετάχθησαν νὰ πλεύσωσι μετὰ ζωοτροφῶν καὶ πολεμοφοδίων ἐκ τοῦ Πόντου, ἐνθα εὐρίσκοντο, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων αἱ τρεῖς μόνον, διαφυγοῦσαι τὰς σφαῖρας τοῦ Ροῦμελι-Χισάρ, κατώρθωσαν νὰ καταπλεύσωσιν εἰς τὸν λιμένα καὶ νὰ μείνωσιν ἐκεῖ, χρησιμοποιούμεναι καὶ ὡς πολεμικαί, ἐπὶ μισθῷ 300 δουκάτων τὸν μῆνα, ὑπὸ τῶν βυζαντινῶν καταβαλλομένων.

Ἡ ἡμέρα τῶν ἐγκαινίων τοῦ φρουρίου ἐσημειώθη δι' ἐπανειλημμένον ὁμοβροντιῶν τῶν πυροβολείων αὐτοῦ, καθὼς καὶ τῶν τοῦ ἀπέναντι αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὀχθῆς, πρὸς ἄφατον ὕψισιν καὶ ἀπελπισίαν τῶν ἐν

Κωνσταντινουπόλει, οἵτινες μετ' ὀδύνης ἐδίωκον ἐπιχειρῶν ἤδη τὸ τέλος τῆς πόλεως.

Ἄλλ' οὕτε καὶ εἰς τὰς ἐπανειλημμένας τοῦ Κωνσταντίνου πρεσβείας πρὸς ὑπόμνησιν τῶν ὑφισταμένων συνθηκῶν ἐδίδε πλέον σημασίαν ὁ σουλτάνος· ἐπὶ τέλους δὲ ἀπέπεμψε τοὺς πρέσβεις, μετὰ τὰς ἐξῆς λέξεις:

— Ἀπέλθετε ἀμέσως, καὶ εἰπατε τῷ αὐτοκράτορι, ὅτι αἱ βουλαὶ τοῦ Ἰψίστου θὰ πληρωθῶσι μετ' οὐ πολὺ ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ.

Ἐπείγόμενος δὲ νὰ ἐκκινήσῃ κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τοῦ ἐρχομένου ἔαρος (1453), διέταξε πάντας τοὺς ὑποτέλεις αὐτῷ ἡγεμόνας νὰ τῷ ἀποστείλωσι τάχιστα ἐν Ἀδριανουπόλει, ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερα στρατεύματα, χρήματα, πολεμοφόδια καὶ τρόφιμα. Αὐτὸς δὲ διέτρεχεν ὁ ἴδιος καὶ μετρημειωμένος τὰς ὁδοὺς καὶ τὰ κέντρα τῆς Ἀδριανουπόλεως, βολιδόσκοπων τὰ πνεύματα καὶ τὰς διαθέσεις τῶν γενιτσάρων καὶ τοῦ λαοῦ. Σκιαγραφῆσας δὲ ἰδιοχείρως τὴν περιχρῆν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν περιχωρῶν, ἐκ σημειώσεων, τὰς ὁποίας εἶχε κρατήσῃ, περισκοπήσας πολλάκις καὶ λεπτομερῶς, κατὰ τὴν ἀνενόχλητον ἐν τῷ Βοσπόρῳ, διαρκούσης τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ φρουρίου διαμονὴν του, τὰ ὀχυρώματα τῆς πόλεως καὶ τοῦ Παλατᾶ, ἐπεδείκνυεν εἰς τοὺς ἀξιωματικούς του ποῦ καὶ πῶς νὰ τοποθετήσωσι τὰ πυροβόλα τῆς πολιορκίας, ποῦ καὶ πῶς νὰ ἐνεργήσωσι δραστηριώτερον, ποῦ καὶ πῶς νὰ σκάψωσι ὑπονόμους. Πρὸς δὲ τοὺς ἐν Καλλιπόλει, ἀπέστειλεν ἐπανειλημμένας διαταγὰς περὶ ταχίας ἀποπερατώσεως καὶ ἐξοπλίσεως τοῦ πολυαριθμοῦ στόλου, ὅστις ἐμελλε ν' ἀποκλείσῃ καὶ τὸν ἐκ νότου δρόμον. Καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις, ἐπιστάται καὶ εἰς τὴν χύσιν τοῦ τεραστίου ἐκείνου τηλεβόλου, τὸ ὅποιον, ὁμοῦ μετ' ἄλλων δέκα μικροτέρων, εἶχεν ἀναθέσει εἰς Ὀγγυροβλάχαν τινὰ τηλεβολοχύτην, Ὀρβανὸν καλούμενον.

(ἀκολουθεῖ)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΚΒΑΙΣΚΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσικῇ ΣχολῇΑΙ ΚΑΛΙΤΕΡΑΙ
ΓΑΛΛΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ
ΔΙΑ ΓΚΑΖΟΣ

Κατάλογοι καὶ πληροφοροφῶριαι ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ «ΑΠ' Ὅλα»

¹ Τὸ φρούριον τοῦτο εἶναι τὸ καὶ μέχρι σήμερον σωζόμενον Ροῦμελι-Χισάρ, ἦτοι Ὀρμακὸν φρούριον, κατασκευασθὲν τοῦ Ἀνατόλ-Χισάρ, εἰς τὸ στενωπὸν τοῦ Βοσπόρου μέρος, ὅπου τὸ μὲν πλάτος τοῦ πορθμοῦ δὲν ὑπερβαίνει τὰς 300 ὀργυίας, ἢ 8' ὀμῆ τοῦ κτεροχόμενου ρεύματος ἀναγκάζει τὰ πλοῖα ν' ἀπομακρύνονται τῆς ἀσιατικῆς παραλίας καὶ νὰ πλησιάζωσι πρὸς τὴν εὐρωπαϊκὴν. Τὸ μικρὸν ἀρωατήριον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκτίσθη τὸ φρούριον, ἐκαλεῖτο πάλαι Φονέας, ἐξ οὗ ἴσως, κατὰ παράφρασιν, καὶ τὸ τουρκικὸν τοῦ μέρους ἐκείνου ὄνομα Σεϊτάν-ἀκινδὶ, ἦτοι διαβολόφρεμα, ἐπὶ δὲ ἀρχαιότερον ἐκαλεῖτο Ἑρμαῖον, ἐκ τίνος ἐνταῦθα ναοῦ τοῦ Ἐρμοῦ.

ΛΥΣΕΙΣ

ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

των δημοσιευθεισων εις το 88ον, 89ον και 90ον φύλλον του ΄Ασ΄Ολας.

- 23] ΄Ονοξ — Νόξ.
24] ΄Η πέννα.
25] ΄Η πειρος.
26] Αδ — σ — 3 (Αύστρια).
27] Σ ηλύβρια.
28] Νετλος, κίλος, φίλος, ήλος.
29] ΄Αγκυρα.
30] Σαούλ — Αύλος.
31] Μυς — Ια — Μυσία.
32] ΄Αφαιρούμεν τό δικλοδν δ, τό δικλοδν δ και τό δΧ5, τά δέ λοιπά θέτομεν ούτω :

Table with 10 columns and 5 rows of numbers for arithmetic puzzles.

- 33] 36+36+18+9+1=100.
34] Μέγα ρ πολύ τελεία Σ. (Μέγαρον πολυτελείας).
35] Τό 12 γράφεται λατινιστί XII· αν χωρίσωμεν τόν αριθμόν τούτον οριζοντίως, εύρισκομεν τό σημεϊον VII, όπερ λατινιστί επίσης φανερόναι 7.

ΛΥΤΑΙ

- Εδδόκιμος Νικολόπουλος, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35.
΄Ιωάν. ΄Αντ. Πέτρουγλου, Θεσσαλονίκης, 22, 23, 24, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35.
Κωνσταντίνος Γιασόγλου, Σμύρνης, 22, 23, 24, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35.
Φερενίκη ΄Ιωαννινοπούλου, ΄Ελεγκιδν, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 32, 33, 35.
Τατός Δημ. Βορίδης, Ταπιούλων, 17, 18, 22, 23, 25, 26, 28, 29, 31, 33, 35.
΄Ηλίας Β. Μπάμπης, Νεοχωρίου, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 33.
Βασίλ. Α. Χ΄ ΄Ισκόβου, Μυσοπόλεως, 25, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 33, 35.
Π. Νικολαΐδης, Πανόρμου, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34.
Α. Α. ΄Ισχυρίδης, Κουσογιαντζουκίου, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 30, 31, 33, 35.
Μ. Ροδοκανάκης, Μ. Ρεύματος, 23, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 33, 35.
Γ. Π. Σκαρπέλλης, ΄Υφωμαθείων, 23, 25, 26, 27, 28, 29, 32, 33, 34, 35.
Ν. Μάκρας, Καβάλλας, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 33.
΄Αντώνιος Καλογερίδης, 22, 23, 24, 25, 28, 29, 30, 32, 34, 35.
΄Ελληνοπούλα, Μουθανίων, 23, 24, 25, 26, 27, 8, 29, 31, 33, 34.
Γρηγόριος Πέτρου, Βαλίκεσσαρ, 23, 24, 26, 27, 28, 31, 33, 35.
Δημήτριος ΄Ιγνατιΐδης, Πόλεως, 24, 26, 27, 29, 30, 31, 32, 35.
Ταχύπτερος ΄Αετός, ΄Αμισού, 23, 25, 26, 28, 29, 30, 34, 35.
΄Ελπιδοφόρος Μιτυληναΐος, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 33.
Μ. Σπαθάρης, ΄Εζένη, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33.
Α. Δ. Τσαβδάρας, ΄Αιδυμοτείχου, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33.
΄Ελληνική Σταυρίδου, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 33.
΄Αγγ. Βανδώρου, Κίου, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29.
΄Ανάσσιμος, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 33.
Φιλαναγνώστης, Δεμιρδεδισίου, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29.

- Γ. Δουβλίδης, Προύσης, 24, 26, 27, 28, 29, 31, 33.
Φ. Χ. Καραγκούρης, Κίου, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29.
Παπά ΄Αντωνιος, Βαβιά ΄Εσκή, 23, 25, 26, 27, 30, 31, 33.
΄Αχιλ. Ροντίδης, Σμύρνης, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 35.
Τυρόλος ΄Όμηρος, 23, 24, 25, 30, 31, 32, 33.
Κ. Κ. Γουναρόπουλος, Ούάτ Μεδανή, 11, 12, 16, 19, 22, 23, 24.
Σταύρος Α. Νεόκοσμος, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29.
΄Αγάπ. ΄Αγαπίου, Ρόδου, 23, 25, 26, 27, 28, 29.
Δ. ΄Αθυνασιάδης, ΄Αδριανουπόλεως, 23, 24, 25, 28, 28, 33.
Α. Νικολαΐδης, ΄Αιτωχώρου, 26, 27, 28, 31, 33, 34.
Α. Σ. ΄Ισθδανίδης, Βεσικτής, 26, 27, 29, 31, 33, 34.
΄Ιωάν. ΄Ιωαννίδης, Ρόδου, 23, 26, 27, 28, 29.
Τολμηρός Ναύτης, 23, 30, 31, 32, 34.
΄Ελληνόπαις, 23, 25, 26, 29, 31.
Α. Χ. Τ., Τραπεζούντος, 26, 27, 28, 29, 30.
΄Ισθδ. Φουντόπουλος, ΄Αμισού, 31, 32, 33, 34, 35.
Δ. ΄Αλεξανδριδης, Μυσοπόλεως, 22, 26, 27, 28, 29.
Τ. Διδασκαλόπουλος, 26, 27, 30, 31, 33.
΄Ελένη Ρωσοπούλου, 23, 24, 25, 26, 29.
Σουμλίτης Θ. Κεφαλίδης, Ριζίου, 26, 27, 28, 29.
Ι. Σταυρίδης, Τραπεζούντος, 23, 25, 26, 29.
Κωνστ. Μέλας, 26, 29, 31, 35.
Γ. Κ. Γεωργιάδης, 26, 27, 28, 29.
Εύγενής Πόθος, 23, 24, 29, 30.
Φαίδρον ΄Όνειρον, 30, 31, 32, 35.
Α. Προδρομίδης, 26, 29, 33.
Ν. Α. Γκοτζελιδης, Τσοτύλι, 26, 27, 28.
Λάζαρος Ν. Σερβίνης, Μοναστηρίου, 23, 24, 26.
Μεν. Α. Βυραζάνης, Φαναρίου, 23, 34, 35.
Δημ. Π. Θεοδώρου, Θεσσαλονίκης, 26, 29, 33.
Α. ΄Ιωαννίδου, Νικομηδείας, 26, 28, 29.
Παύλος Ζουλιάνης, ΄Εάνθης, 24, 26, 33.
Μελπομ. Δισκαλάκη, Ταπιούλων, 23, 24, 25.
Τακτική ΄Αναγνώστρια, 23, 24, 25.
Δημ. Β. Βενετικού, Κορυθαΐς, 30, 33, 35.
Χ. Καραγκούνης, Καστορίας, 30, 31, 35.
Ι. Παπαδόπουλος, Προύσης, 31, 32, 33.
΄Εξυπνο Πουλί, 30, 31, 33.
Κ. Α. ΄Αθυνασιάδης, 23, 25.
Φιλοκτήμων Κασκασιΐδης, Περγάμου, 33, 35.

- Μισογιαννίδης, ΄Ατταλείας, 31, 33.
Χρυσ. Τζαλκή, 27, 28.
Χαρ. Παϊσιΐδης, Προύσης, 31, 33.
΄Αντ. Λεφβύ, ΄Αγίου Στεφάνου, 33, 35.
Καλλιόπη, Παυλίδου, Βαλίκεσσαρ, 26, 29.
Στέφαν. Κτενόπουλος, ΄Ικονίου, 26.
Αίτωαΐς, ΄Υφωμαθείων, 33.
Γεώργιος Χατζόπουλος, Βιζύης, 36.
΄Ηρ. Α. Παροξικλίδης, Πόλεως, 33.
΄Οδυσ. Κωνσταντινίδης, Προύσης, 28.
΄Ιωάν. Παπαδόπουλος, 26.
Α. Γιαννόπουλος, 33.
Β. Βασματζίδης, Πέραν, 33.
Εύελπας, 35.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

48. Φύρδην μίγδην.

κατα μμοοοοο οεε ττ ι η λ ν ιη δ ζ η ς.
(΄Κοτάλη υπό Καλοΐ Δαΐμονος, ΄Ατταλείας)

49. Αίνιγμα.

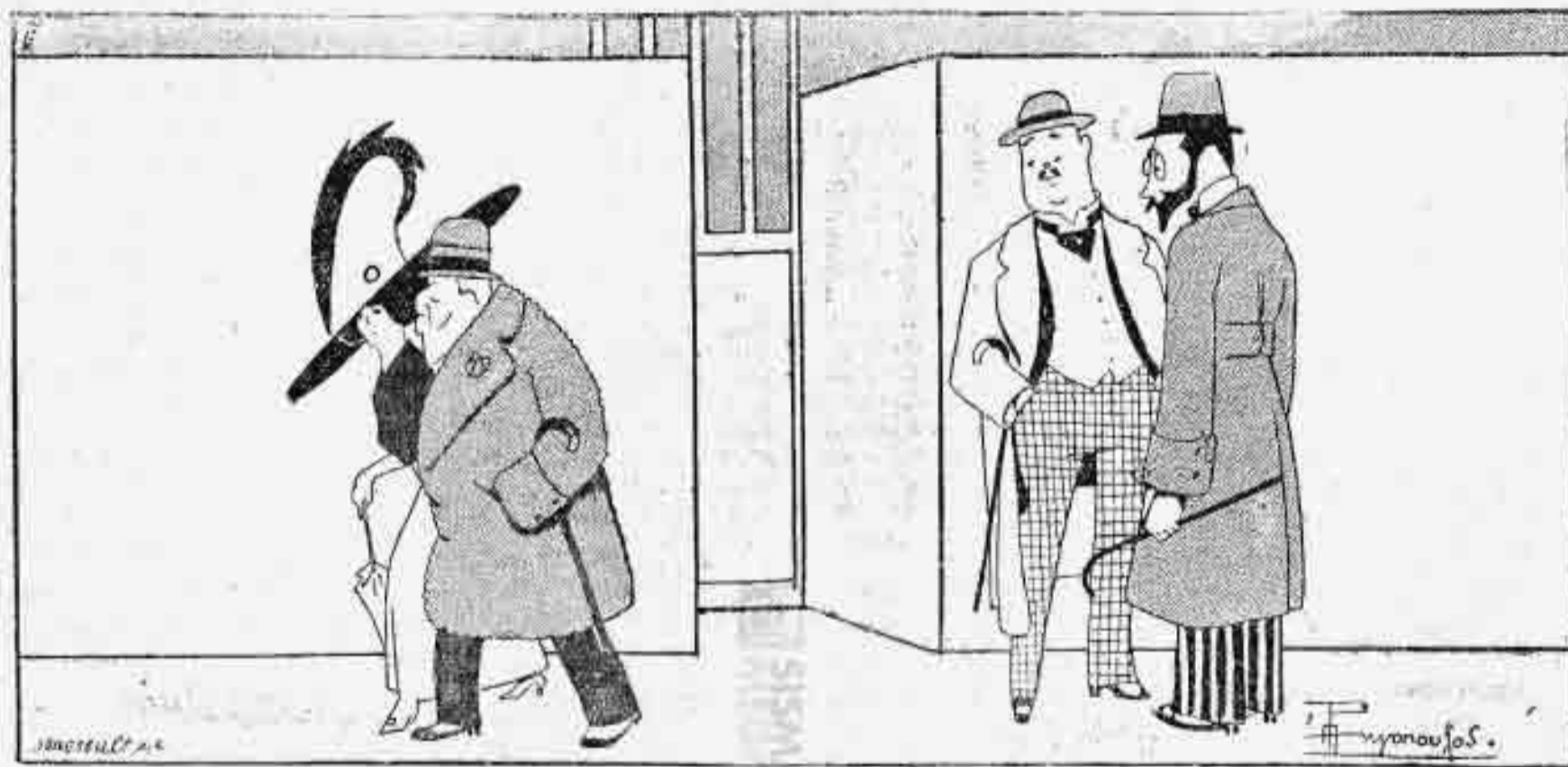
΄Ανθος ε΄ώδες και λαμπρόν
τήν κεφαλήν αν βγίλη.
ελάττωμά τι παιδικόν
άμέσως θά προβίλη.
΄Αλλ΄ αν και τό ελάττωμα
θελήση ν΄ανταλλάξη
τήν κεφαλήν με πρόθεσιν
δισύλλαβον,
άμέσως θά μεταβληθΐ εις άρετήν
περίλαμπρον.

(΄Εστάλη υπό ΄Ελληνοπούλας, Μουθανίων)

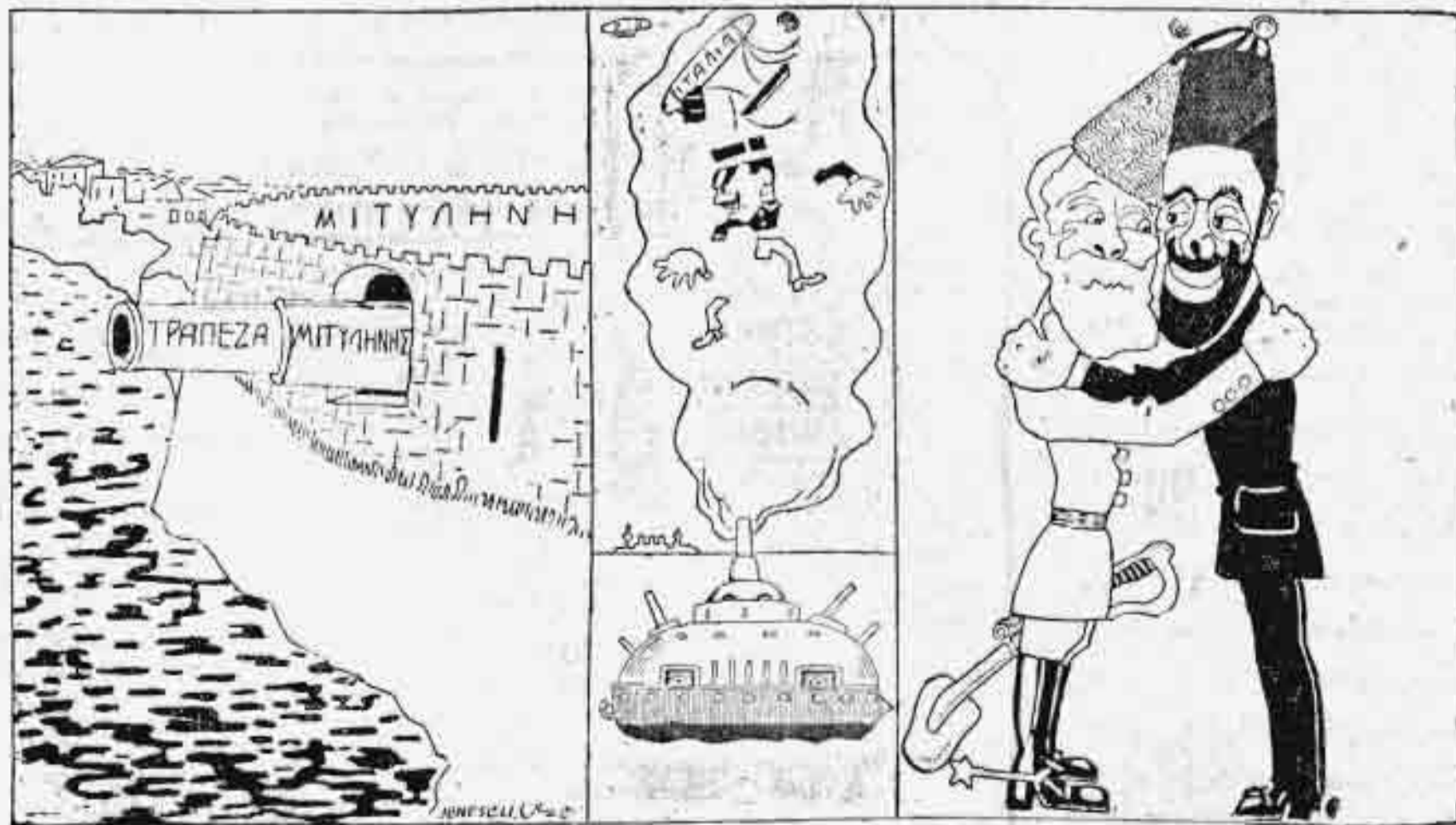
50. Παράδοξος ερώτησις.

— Ποιος άνθρωπος έχει 1000 μάτια.
(΄Κοτάλη υπό Μ. Καραμπασιΐδου, ΄Υφωμαθείων)

ΟΛΔΙ ΘΑ ΚΛΗΡΩΘΩΣΙ
Προσεχής κλήρωσις 2/15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ με μέγαν λαχρόν Φρ. 250,000
Διά τ΄ αγοράση εις μίαν όποιανδήποτε λαχρωφόρον όμολογίαν, όφείλει και΄ ελάχιστον όρον να δαπανήση περισσοτέρας των πέντε λιρών Τουρκίας, έμφ΄ δια τοΐ ποσοΐ τούτου αγορεύει
ΤΡΕΙΣ (3) ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΥΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ
ΚΤΗΜΑΤΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ
και τοιοντοτρόπως άποκτή τρεΐς τύχος αντί μιΐς, κατά συνήθειαν έχει μεγαλιτέραν έλπίδα να κερδίση ένα των μεγάλων λαχρών, οι όποιοι ποικιλοϋσι από ΦΡΑΓΚΑ
250000
150000
125500
100000
75000
62500
10000
εις τας (6) έξ έτησις κληρώσεις, αι όποιαί γίνονται δημοσία εν ΄Αμστελδαμ, υπό τόν έλεγχον Συμβολαιογράφου, εις τας 2)15 Φεβρουαρίου, 2)15 ΄Απριλίου, 2)15 Ιουνίου, 2)15 Αύγουστου, 2)15 ΄Οκτωβρίου και 2)15 Δεκεμβρίου, κατά τας όποιαις δώδεκα χιλιάδες (12000) λαχνοι κερδίζουσι διάφορα ποσά.
Αΐ κληρούμεναι όμολογίαί πληρώνονται άμέσως εις μετρητά και άνευ έκπτώσεως. Ουδέποτε παραγράφονται όσα δήποτε ειη βραδύτερον και αν παρουσιασθώσι.
΄Εν περιπτώσει κληρώσεως εις τό΄ όριον, ανταλλάσσομεν τας όμολογίας άζημίας διά τόν αγοραστήν δι΄ άλλων μη κληρωθεισων.
΄Επι ένεχώρη των όμολογιών της Κτηματικής Πίστεως ΄Ολλανδίας, δανείζομεν μίαν λίραν Τουρκίας έμφ΄ έκάστης με τόκον 6 ο)ο έτησίως.
΄Υπό έποπιν άσφαλείας αι όμολογίαί αυται είναι πρώτης τάξεως, διότι ή Κτηματική Τράπεζα της ΄Ολλανδίας, έχουσα κεφάλαια εις μετοχάς και όμολογίας Φρ. 114,000,000, όποχρεούται να τά χρησιμοποιή μόνον εις δάνεια επί κτημάτων.
Τιμή τοΐς μετρητοΐς
ΓΡ. ΧΡ. 166
δι΄ έκάστην όμολογίαν πληρωνόμενα έμφ΄ άπαξ
Δι΄ αγοράς άποπαθήσασαν προς τήν «Δαΐκήν ΄Οθωμ. Πίστωσιν» (Π ΑΔΑΔΥ και Σα) όδός Μερτεμπαλέ, Κοιυιέτ χάν, αριθ. 13—15, Γαλατά-Κωνσταντινούπολιν, (Credit Popu laire Ottoman, Galata-Constantinople, Huriot han, 13—15).
Οΐ εκ των έπαρχιών πρέπει μαζί με την παραγγελίαν να έμβάζωσι και τό τίμημα διά μανδαπόστ ή τοΐκ.
Σημ. — Ζητούνται άνταποκριται εις τας έπαρχίας και τό έξωτερικόν.

- Νομίζει κανείς πως είναι πατέρα της γυναίκας του.
- Γι' αυτό ακριβώς δένει μπιμπιάς των παιδιών του.

Επί τη προσέγγισι του Ιταλικού στόλου, ή Τράπεζα Μιτυλήνης ανέλαβε την άμυνα της νήσου.

Πώς θα δυναθώμεν να νικήσμεν τά αεροπλάνα των.

Εκ τού φουσκού: Την άνεμοζάλην διαδέχεται ή αϊθρία.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ

Τηπ. ε' Εμπορικών, Αριστοβούλου, Αναστασιάδου και Σας. — Υπεύθυνος Αριστοβούλος Δ. Χρησιότης.